

ROCK FOLLY

Nº 10

MEMOROTEC

XALANDRAXA EDICIONS
— 150 pecete.

CONTÉ ESPECIAL MUSICA

Rolan 84

en di toria

Pototo!! Però, eixerits com som, ens materialitzem ara, de cara a les festes en un magnífic EXTRA MUSICAL (per què no?). I éste és el moment; així, a morro de gerro ("bocajarro", que diuen allende el Ribagorça) de deixar clara una vella qüestió que a alguns us preocupa i que a altres envaneix com és el de la POSICIO MUSICAL DEL FANSIN (toquem fusta!).

Bé, ja está tocada. És cert que, al menys fins ara, els comentaris musicals que solien apareixer a la revista anaven encaminats vers una tendència molt concreta. Com a revista, ni l'apoiem ni la critiqueu. Ni a cap altra. Sempre hem dit que això és una espècie de calaix de sastre (limitacions o maravelles d'un fanzine de poble?) i que hi surt el material que se'ns proporciona. Ni més ni menys. Però ja que surt el tema voldríem dir alguna cosa: us imagineu a dos joves discutint sobre l'autenticitat de la literatura compromesa en front de la literatura policiaca?, i enviant-se a la merda perquè un prefereix les pel·lícules de Hitchcock a les de Wenders? Pegant-se perquè algú ha dit que tal pintor és un sapastre?.... En canvi resulta de lo més normal en qüestions musicals... I deixem aquí penjat l'asunto. Seguiu:

Ja ha passat la "tan cacareada" Festa del Còmic organitzada pel nostre benvolgut fansin. En mig del desconcert d'alguns, la frustració d'altres, lo goig

de molts, la crítica dels de més enllà, i la indiferència de poquets, nosaltres sols podem dir una cosa: "Vam fer lo que teníem pensat fer" (amb alguna salvetat) i ens sentim orgullosos (encara que no plenament satisfets) del resultat. Com a mostra de tot això, passeu fulla i veureu el còmic en viu que allí es va fer.

Però abans... Sí, sí, les peles (com sempre). Ara resulta que s'ha pujat el preu del paper i de les còpies. Total, i oer no aburrir-vos, que un número normal (fins ara) de 30 pàgines, ens surt a 135 peles (Este extra passa de les 200). Després de la festa hem cubert gastos i fruim ara d'un capital de 30.000 pts

Sí, sí, però s'ha de pagar lo que ara teniu entre les mans (quasi 45 papers). Total... menos 15! Clar que ens falta cobrar el número anterior que (si es ventot) ens reportarà 20.000 peles. Però això suposa afrontar l'edició del pròxim número amb 5 ta legos. Algú dona menos?!

Parlant clar, que el fansin es vendrà a partir d'ara a 150. Sí que és una putada, però el que potser no sabeu molts és que els components de la revista també el paguem.

I prou! Són les festes de la pau, l'alegria, l'amor, les galeries presiadós, el cortinglè, la xixonenca, l'aixartejo, la colonia per a machos, la estepoña... Total, que no us felicitem los Nadals. I de l'any nou ja en parlarem més endavant...

SUMARI

Portada	Rolan
pàg. 2	Chuti
" 3	Ehl, di torial
" 4	Sumari total
"5,6 i 7	Còmic en viu
" 8	Poesia (J. Llop)
" 9 i 10	Lageneración Beat-Joaquim
" Pàgines interiors	EXTRA MUSICAL
Pòster- Calendari (toma chà!)	Solyman
" 11 i 12	Guia de Barba de Rosa
" 13/17	Simón Palmorano (Joan Enric)
" 18	"Una vida exemplar", conte de Josep Sánchez.
" 19, 20 i 21	Els renferoides de Rolan
" 22	Pàgina idiota
" 23	Chuti
" 24	Contraportada

Esta meravella la podeu adquirir a:

FLIX: Bar Morales
Pub Laia
Llibreria Bagès
Llibreria Vila
Boutique Can-Can

RIBA-ROJA: Pub Niu

MORA LA NOVA: Pub 7

TARRAGONA: Ses Polvets

BARCELONA: Bar Bar (c/ Rauric)

LLEIDA: Fina (c/ Sant Ruf nº48)

MIRAVET: Paco (el barquer)

VILANOVA: Fabio(c/ Crucero Cana-
rias nº5,2º,2º).

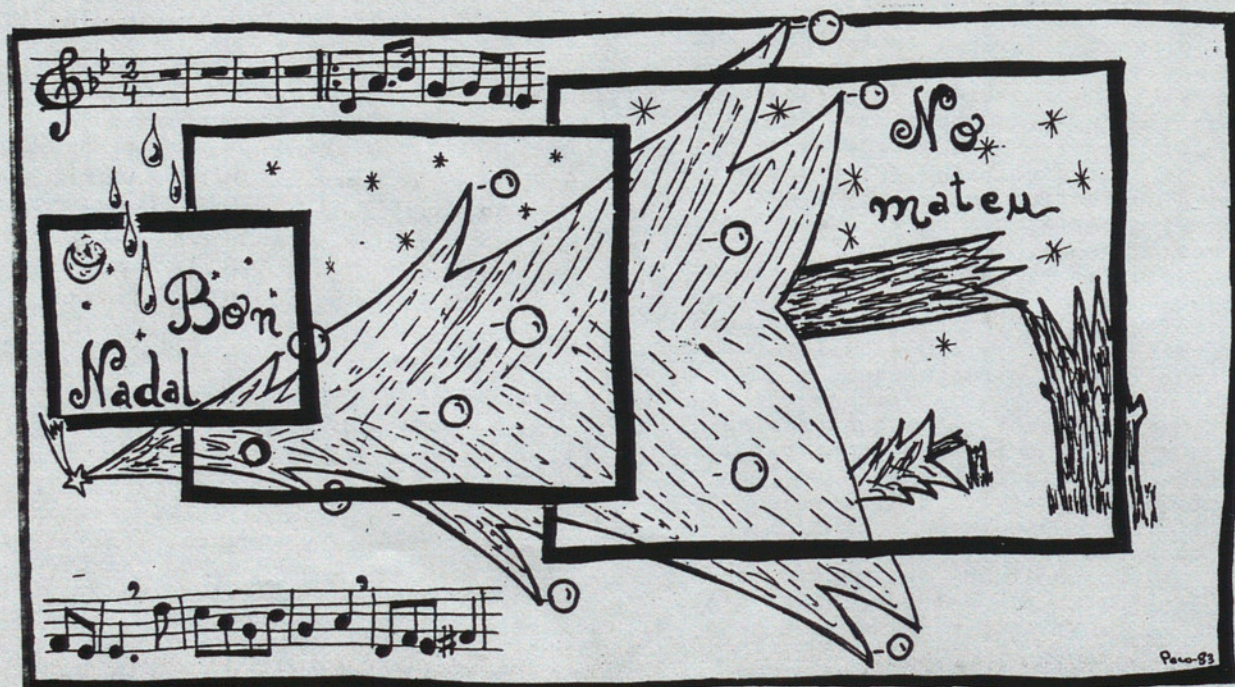
A tots ells, gràcies.

Envieu tot el que vulqueu a:

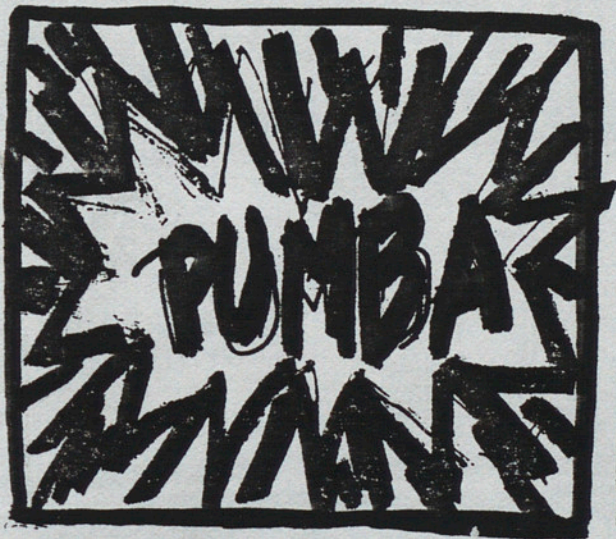
- Xavier Renedo. C/ La Barca,36 FLIX (Ribera d'Ebre)
- J.Enric Castellví. Colònia Fàbrica,s/n "

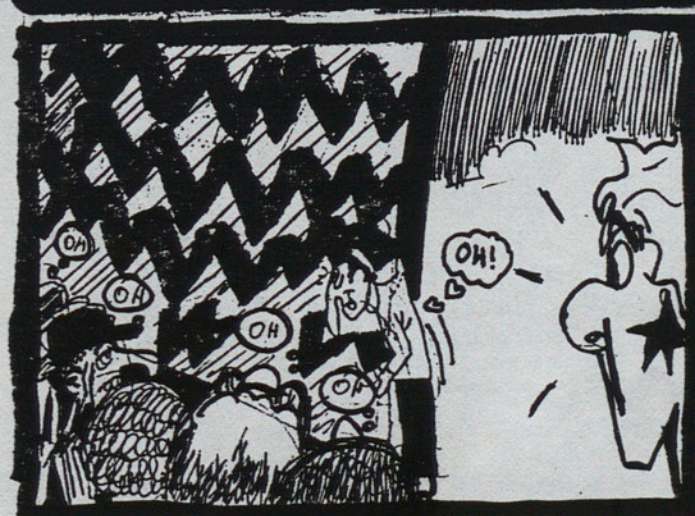
Ah, les collaboracions de text, envieu-les passades a màquina a un espai i a 2 columnes sobre fulles de DINA-4. Les mides les treieu de qualsevol fulla del Fansín.

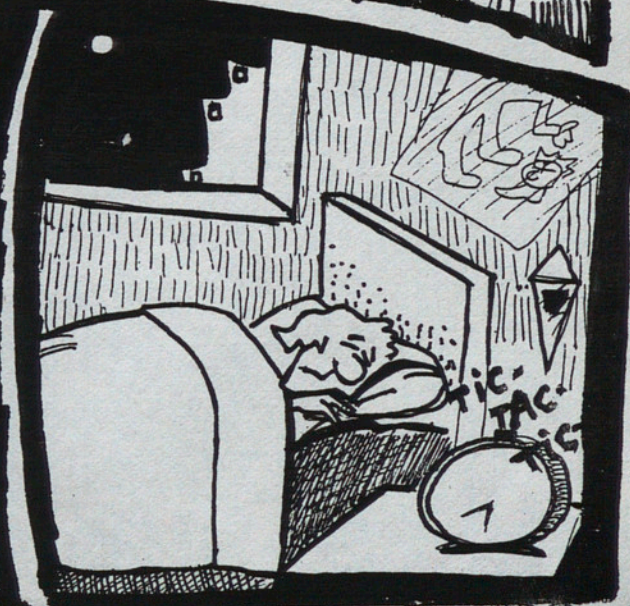
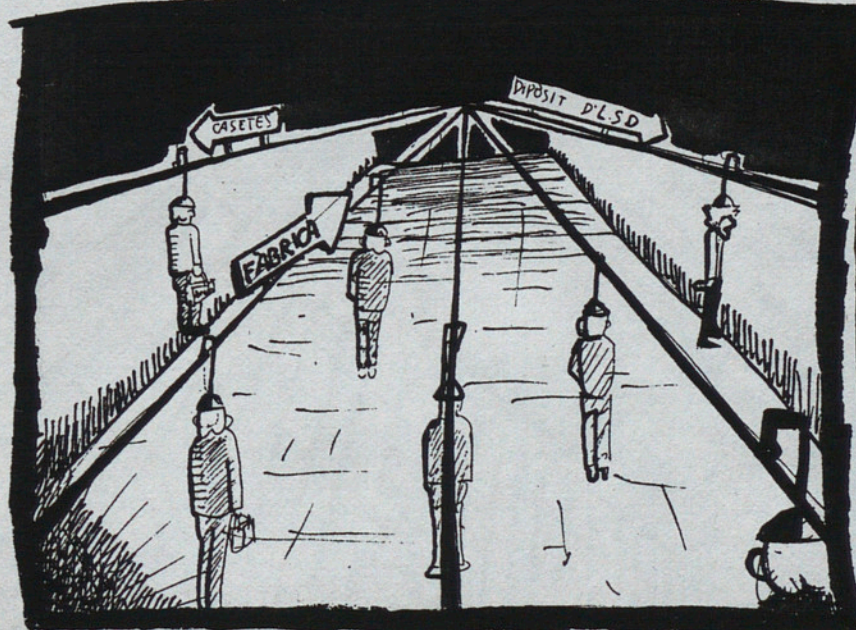
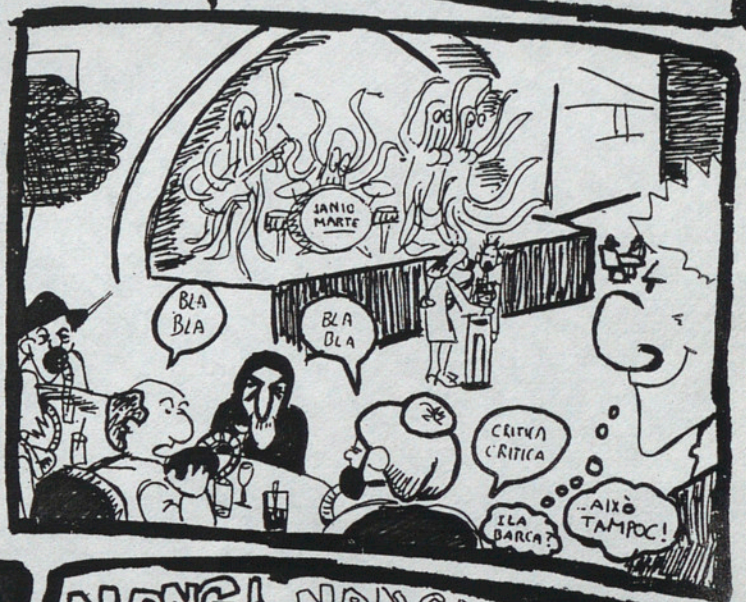
\$\$\$\$\$. - Si voleu que us envièssim el Fansín a casa (pels de fora), envieu 200 pts en segells de curs legal. Aquí van inclòides les 150 de la revista i 10 duros de "gastos de envío".

GÒMIC EN VIU... VIU EL GÒMIC? (TU?)

(HO TENIM CLAR)

8

Tinc una por fineta, com de vidre, de gel.
Sempre m'ha preocupat l'entrar a la casa a la teua vida.
Al teu cos o sencillament per la porta de casa teua.
I les paraules se m'han fet muralles i lastren.
Temor com tenia i tinc. Me'n sortiré un dia.
Per una porta petita. Simulare de martell. Flor.
Espina. Tots hi seran de la nit abans. Faran cua.
Pacientment, com pel naixement d'una doctrina.
Sempre fan cua pels pastes, un acudit, aquell moscatell.
Cosa bona. Potsar unes coses. Com aquella vegada.
Però les paraules no'm surten. Tinc por de sempre.
A pronunciar terribles coses. Com aquella vegada.
Al passeig, un vent de gel. Bofetades de fosca.
Un mareaig, un vent de gel. Cada vegada que ho penso. I ho faig.
Entrar a sac. Sobint per la finestra venràs ploure com si fos costum.

Al cantó del paper dibuixar aus absurdes
Violentes espirals, sangonosos
Caricatures d'hores mortes, trames burdes.
Embruto els cantons dels papers, perdo
així lo temps per tal de no enfronta'm
a la blanca soledat del foli. Al abisme
immens d'un dinacuatre. L'hivern també
m'arriba als ossos pels ulls i les mans
Toçudament i inevitable m'arriba.

Lo dia se va cobrint d'espant. La nit.
Ombres precintades. Inscricions de fosca.
Allà darrera les vens de l'insult. La por.
Discretament descurius un ambient. O un semicercle.
En la teua caiguda inevitable. Eglai.
Les hores repetides dictaran sentència desfavorable.
Entre uns vels misteriosos i mànims.
Tindràs, però, un àmbit a preservar.

Lo Barça acaba de marcar un gol.
Ho diuen les parets. I diuen també
De la soletat de la nit del fred.
D'est fred que se'm fica pels ossos.
Que me fa tremolar pels racons.
Que solament tu, de vegades
Aconsegeixes substituir a cops
De besades. A cops de besades
Canvio un amor per un altre.
Canvio una mort per una altra.
Maradona acaba de marcar un gol.
Ho diuen les parets. Tan se me'n fot.

Tenia fred al llit amb les quatre mantes
també n'hi tenia a la cuina entre caçoles
haig somniat càlides morts decadents
morts palpitants i apegaloses perentòries
humides després en tu i haig acotat el cap
pensava ara discolpinaament i freda
tot trist quant estic sol la teua llibertat
me fereix a escriure de coses absurdes i eixutes
faré la meua feina en est mon
començaré a escriure de mort que poc a poc
i patiré fred de mi de tu del pensament de tu.
Tinc fred pels llargs corredors tinc fred
a les voltes als racons dalt baix.
No ho entens? Tinc fred.

Hi ha hagut un moment de silenci
Lo pànic s'abocava als ulls
Uns coneeguts grinyols testimonien lo desfici.

Un piano suplicant
m'envolta suau
lo so va minvant
pereix, mor, cau.
Al cor m'explota un espill

J. Llop

LA GENERACIÓN BEAT

9

"Vinimos a anunciar el espíritu humano en nombre de la belleza y la verdad y ahora el espíritu grita por amor a la naturaleza el horrendo desequilibrio de las cosas naturales... La ineludible naturaleza atrapada como un pájaro enjaezado y manipulado por las formas sin evolución del experimento y la tecnología".

(Gregory Corso, 1969)

Los últimos años de la década de los 50 fueron testigos en los Estados Unidos de la explosión beat cuyas consecuencias se han dejado notar durante las décadas siguientes en muchos aspectos tanto de la vida americana como mundial ; la fuerza creativa, el poder devastador de la generación beat hicieron que se capacidad de contagio superara lo previsible.

No solo surgieron en todo el mundo occidental poetas y novelistas que hicieron suyo ese estilo directo, caótico, a mitad de camino entre la crítica social y el surrealismo, sino que la revolución en el campo de la música está también en deuda con los beats y las mismas rebeliones estudiantiles de finales de los sesenta están en parte impregnadas del espíritu beat.

El movimiento beat apareció cuando la bastante numerosa población estudiantil americana mantenía mayoritaria y sorprendentemente una actitud poco crítica frente a la sociedad que la rodeaba. Rechazando los valores establecidos, los beats se inclinaron por el estilo de vida de los negros americanos y hacia el budismo zen, cuyo meollo se concretaba en su opinión en "conocer tantas personas como se pueda".

En un intento de encontrar su propia identidad planeaban "la revolución de la mochila, millones de vagabundos del Dharma subiendo por las colinas a meditar e ignorar la sociedad".

Que la sociedad californiana fuera la mas abierta de todos los Estados Unidos, convirtió a San Francisco en la capitla beat donde los beats fueron definidos como "subterráneos: son hipsters sin ser insoportables, son inteligentes sin ser convencionales, son intelectuales como el demonio y saben todo lo que se puede saber sobre Pound sin ser pretenciosos ni hablar demasiado de lo que saben, son muy tranquilos, son unos Cristos".

Su contestación radicaba en sus actitudes: "tendencia al silencio de la generación de los hipsters subterráneos, el misterio bohenio, las drogas, la barba la semisantidad y la insuperable mala educación".

Ritos de los setenta como el peregrinaje a Oriente, el retorno a la naturaleza, la búsqueda de alternativas mentales mediante las dorgas y la identificación con las minorias oprimidas estuvieron presentes en la conciencia beat.

LA GENERACIÓN BEAT

En la literatura el fenómeno beat trajo consigo la aparición de un nuevo estilo que se puede resumir en estas palabras de Jack Kerouac: "Debes decir todo lo que te pasa por la imaginación, no te contengas, no analices o nada por el estilo a medida que lo dices, dilo todo".

Cada uno debía desarrollar se y expresarse libremente lo que dió lugar a la búsqueda de medios propios de expresión principalmente a través del consumo de estimulantes y de la experimentación personal de todo cuanto la vida podía ofrecer, por extrañas que tales experiencias pudiesen parecer según las pautas convencionales.

Entre los escritores beats hay que destacar a Jack Kerouac (En el camino, Angeles de desolación) y Williams Burroughs (Junki, El almuerzo desnudo); y entre los poetas a Allen Ginsberg (Aullido, Kaddis) y Gregory Corso (Gasolina).

Los beats siempre pensaron que algún tipo de cambio era posible, su esperanza surgía de los mismos hombres, "solo sé una cosa: todos en el mundo son ángeles"; y fueron los propios beats sin darse cuenta los motores de ese cambio.

La rebelión juvenil que siguió con los hippies en los sesenta y con otros movimientos después, nació con los beats y muchas de sus esperanzas aún son sólo eso, todavía sirve la pregunta de Kerouac, que se hacía en 1957:

¿A DONDE VAS, HOMBRE? ¿A DONDE VAS, MUNDO, EN TU RELUCIENTE COCHE A TRAVES DE LA NOCHE? ¿A DONDE VAS?.

- Joaquim -

GENER

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30	31				

FEBRER

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3				
2	4	5	6	7	8	9	10
3	11	12	13	14	15	16	17
4	18	19	20	21	22	23	24
5	25	26	27	28			

MARÇ

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3				
2	4	5	6	7	8	9	10
3	11	12	13	14	15	16	17
4	18	19	20	21	22	23	24
5	25	26	27	28	29	30	31

ABRIL

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30					

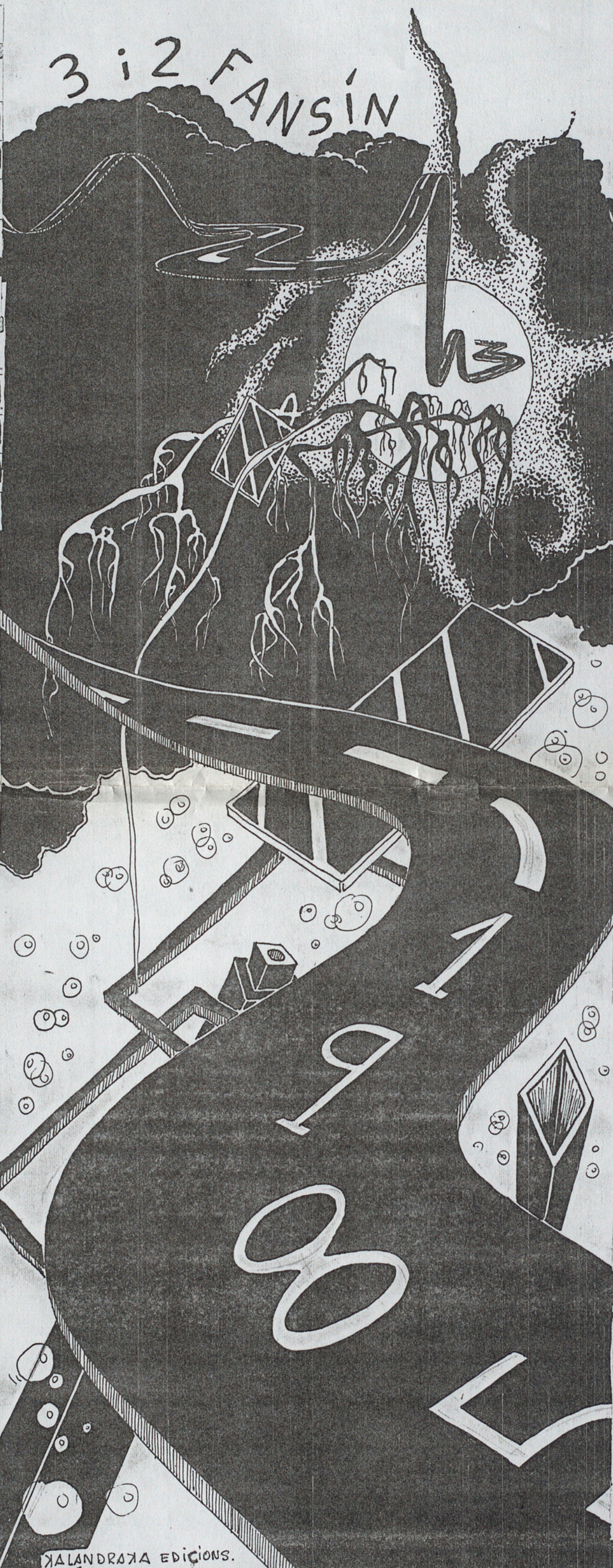
MAIG

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5		
2	6	7	8	9	10	11	12
3	13	14	15	16	17	18	19
4	20	21	22	23	24	25	26
5	27	28	29	30	31		

JUNY

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5		
2	6	7	8	9	10	11	12
3	13	14	15	16	17	18	19
4	20	21	22	23	24	25	26
5	27	28	29	30	31		

3:2 FANSIN

JULIOL

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30	31				

AGOST

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4			
2	5	6	7	8	9	10	11
3	12	13	14	15	16	17	18
4	19	20	21	22	23	24	25
5	26	27	28	29	30	31	

SEPTEMBRE

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30					

OCTVBRÉ

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30	31				

NOVEMBRE

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30					

DESEMBRE

SEM.	LUNES	MARTES	MIÉRCOLES	JUEVES	VIERNES	SABADO	DOMINGO
1	1	2	3	4	5	6	7
2	8	9	10	11	12	13	14
3	15	16	17	18	19	20	21
4	22	23	24	25	26	27	28
5	29	30	31				

IT'S ONLY ROCK'N'ROLL

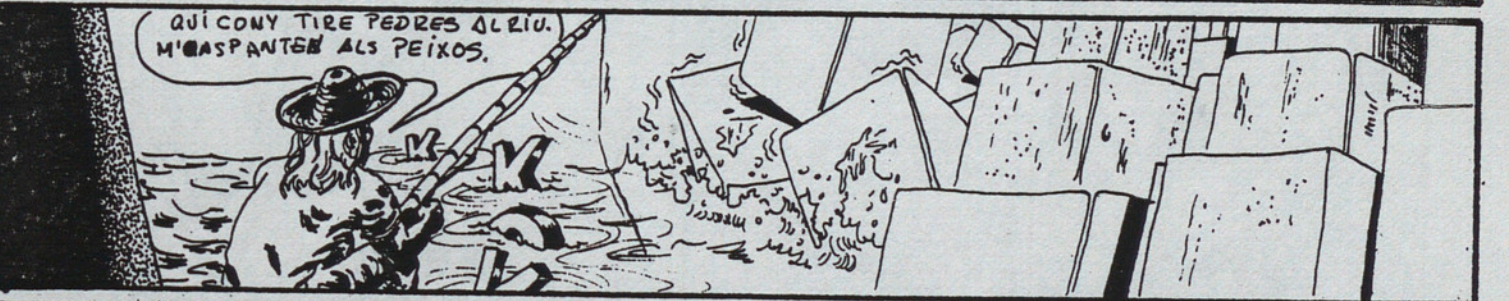
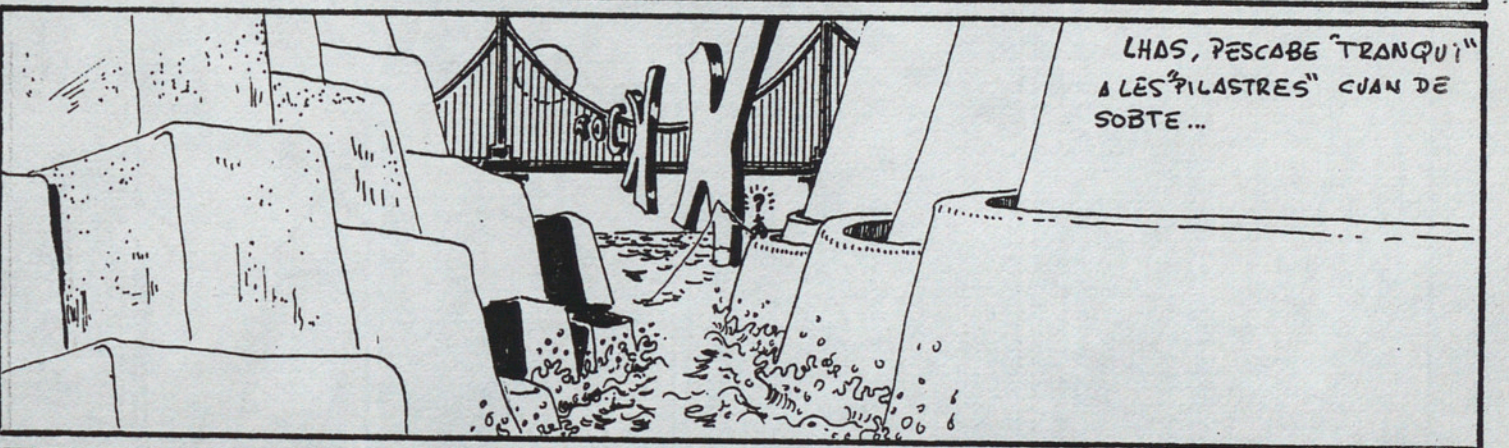
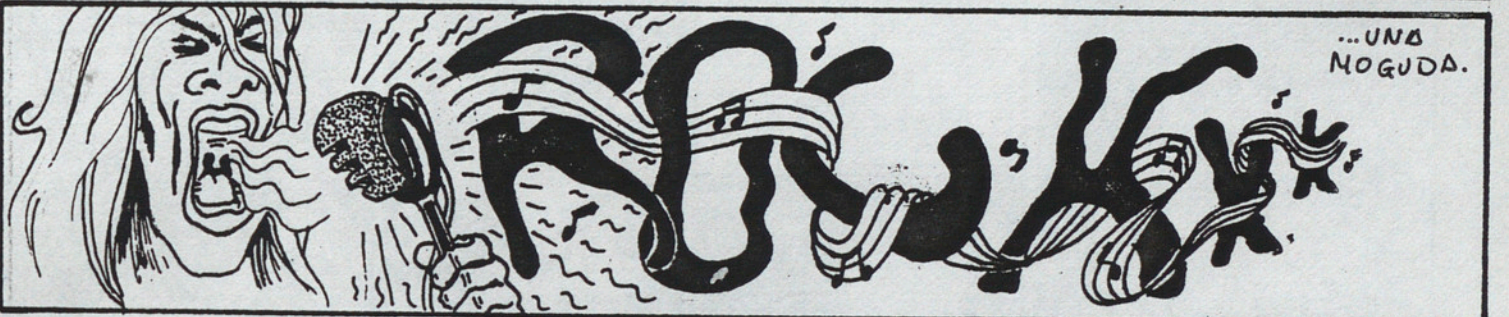
KARETO...

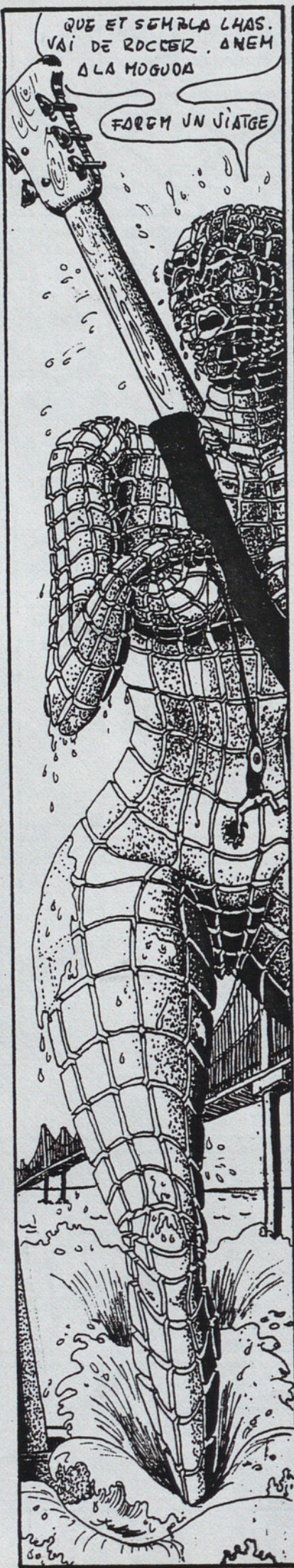
Portada	Olaags
pàg. 2	Sumari
"3/7	Thaderocka & lhas (Solyman)
" 8 i 19	Lletres (de cançons)
" 10	Comentari musical (Marc-Antoni)
" 11/14	Còmic d'Olaags
" 15 i 16	El Parivaliguptra (nou extrac te de Xavier)
" 17	Amal-Gama (Jaume)
"18/19	Entrevista amb "Extraños en la Noche"
" 20	Parides d'Eduardo
" 21 i 22	Comentari musical (Thoth)
" 23/27	"Heavy", còmic de l'Anton.
" 28	Comentari musical (Marc- Antoni)
" 29	Animals & Animals (Chuti/José Aº)
" 30 (Contaportada)	O'Jan.

THÉ DE ROCKA

AND LHAS

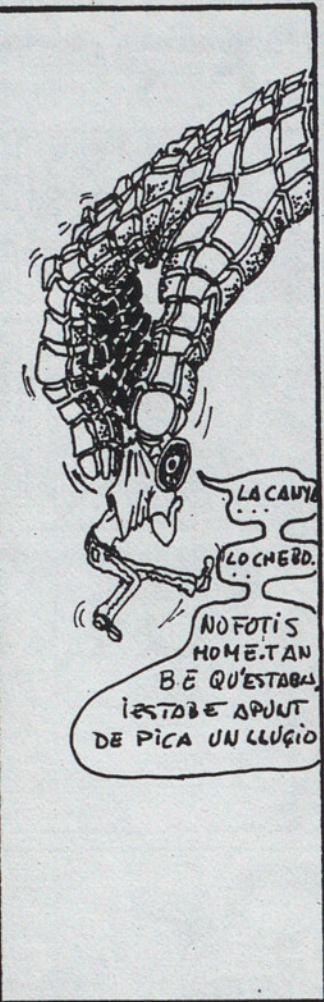
3

QUE ET SEMBLA LHAS.
VAI DE ROCKER. ANEM
ALA MOGUOA

FOREM UN VIATGE

LACANY
LOCHERO.

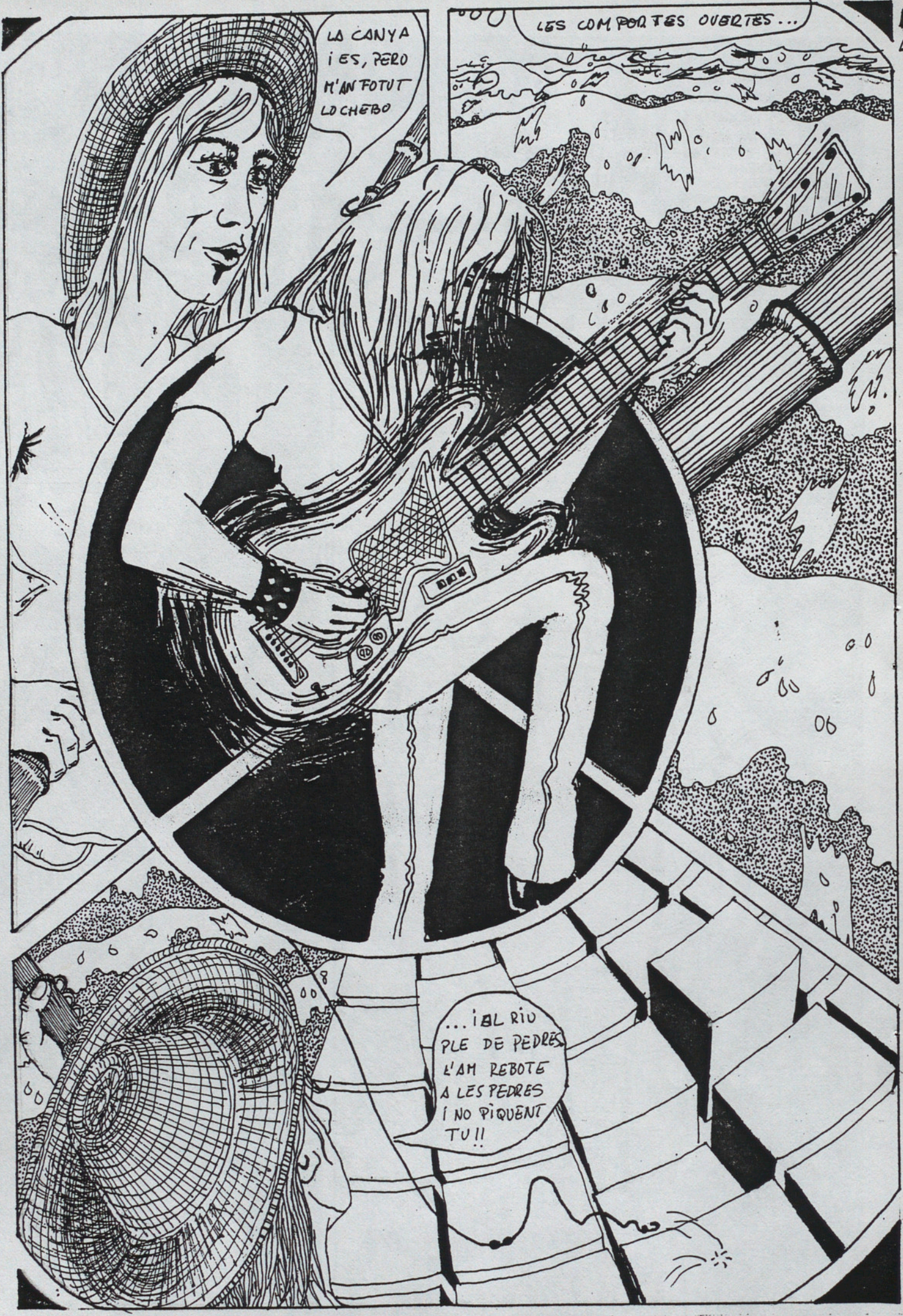
NO FOTIS HOME.TAN
B E QU'ESTABAS
I ESTABE APUAT
DE PICA UN LLUGIO

TE UN
CALIPTO

UN
CALIPTO
SINO
TINGTOS

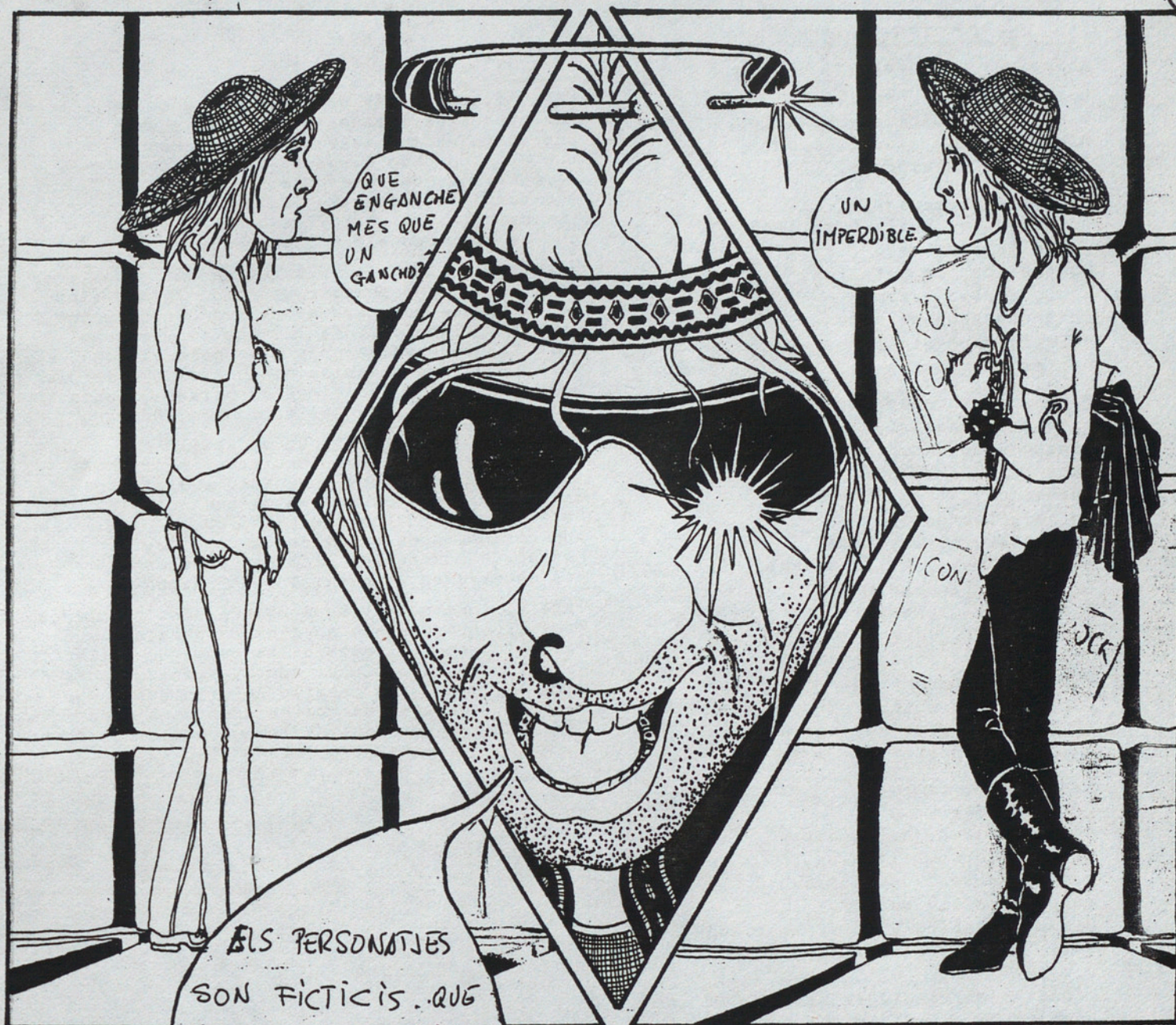

LA CANYA
IES, PERO
M'AN FOTUT
LO CHERO

LES COMPORTES OUBERTES...

... I'AL RIV
PLE DE PEDRES
L'AM REBOTE
A LES PEDRES
I NO PIQUENT
TU!!

ELS PERSONATGES
SON FICTICIS. QUE
NO SON REALS. VAIGE!!
QUE NINGUÉS SENTI
ALUDIT. O SI?

VAIGE. JO QUE
M'HAVIA FET
IL·LUSIONS DE SORTIR
AL FANCIÀ

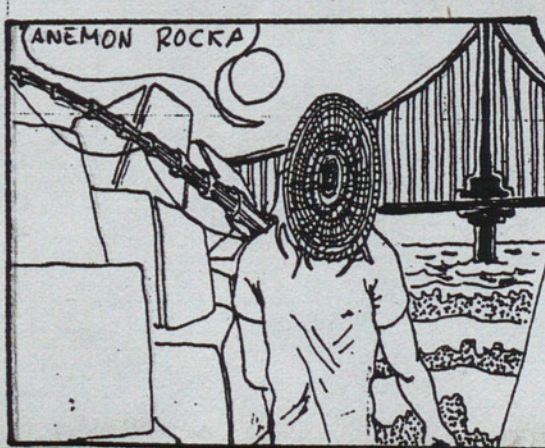
LHAS

EXSS!!

ANEMON ROCKA

ROCKA I LHAS
PARTEIKEN TO "HAVELINYO'S"
HOUSSE.

MARICA DE TERCIOPELO

Animal de ojos caídos,
hombre de pelo negro,
mentiroso, suicida y homicida,
naciste en la ciudad, owoh!
marica de terciopelo.

Marica de terciopelo,
polvoriento, sutil y retorcido
urbanita enamorado, sí.
Bocazas de los asfaltos,
chulo de las aceras,
bazar de segundo orden,
onírico contagioso, sí.
Marica de terciopelo.

Marica de terciopelo,
pirata de capital,
cínico embaucador, owoh!
Urbanita enamorado, sí.
Sueños de cama y Rimmel,
automóviles de oro,
diamantes, piel y seda,
horas de derroche fantasmal,
flujos de riqueza,
sombras de ciudad.

...
Cambiaste por tus amigos,
estúpido ser de fábula,
cazador de dragones extinguidos.
!Príncipe, ya no hay nadie
a quien despertar!.

Bésate en un espejo,
regresa al mundo,
horas de trabajo y jeans
más ásperos que la seda,
camisas duras y sucias,
pequeño anillo de oro,
Rimmel prestado y una cama robada,
ésta, ésta es la realidad.

...
Espectro del siglo veinte,
apasionado divagador, wau!
Urbanita enamorado, sí;
mentiroso de un espejo,
a él vendiste tu alma,
noches de holocausto,
y él no te va a salvar.
Tu fin será ignorado
serás un cadáver,
ocuparás un espacio mínimo,
y apestarás, apestarás, owowoh!

...
No vais a oler mi aroma,
no vais a desfilas
ante mi figura inmóvil,
sois mil años más viejos que yo,
tenéis que pudriréis antes,
y mientras lo estáis haciendo
yo seguiré siendo

Mi Marica de Terciopelo, sí
Mi Marica de Terciopelo...

(RAMONCIN)

PARA TÍ

Para tí, que estás de morros esta noche
que descubres los secretos de tu cuerpo
que sonrojas tu nariz casi queriendo
que eres un gran aprendiz de seductor
Para tí, que debiste nacer en Frisco
que te rascas oensativo la melena
que calculas un placer remunerado
que te ves poco a poco generador

Pará tí, que solo tienes quince años cumplidos
Para tí, que no desprecias ningún plato lindo
Para tí, que aún careces de prejuicios bobos
Para tí, lleno de infantil egoismo de lobo
Para tí, que devoras polo tras polo virgen
Para tí, que no soportas ningún rollo horrible
Para tí, que en los cines de verano y costa
Para tí, lo mejor han seleccionado, Morgan

Para tí, tiene razón todo un estilo
toda la locura de los locutores locos
todo el cadeneaje que enmudeció a virtuosos
toda la energía de ese motor que estalló
Para tí, nos buscamos el PARAISO
nos cocinamos melodias con su chutney
nos olvidamos de los críticos seniles
nos encerramos en castillos de cartón

Para tí, que solo tienes quince años cumplidos
Para tí, que naciste en tiempos asesinos
Para tí, que te llevas a las nenas de calle
Para tí, en cuyo placer aún hay ambigüedades
Para tí, que vas a caballo del fin del mundo
Para tí, que ves las cortes como cine mudo
Para tí, que comprobarás lo que otros han dicho
Para tí, queremos otear el PARAISO

(PARAISO)

EN LA FERIA (HAGEN/POTSCHKE): estamos en la feria de Treptow/bebiendo una cerveza fría / en realidad hace rato que quería irme a casa / cuando alguien dice: soy un gastador tío / dejar que os pague una ronda de schnaps.
Pero terminamos la cerveza y el schnaps / damos una otra vuelta rápida por la cámara de los horrores / en realidad hace rato que quería irme a casa / cuando alguien dice: minelli está aquí / eh, vamos a ver si es verdad.
Pero todo fue un cul que solo / Nina Hagen, no pasaba nada / realmente hacia tiempo que me quería ir a casa / cuando alguien dice: hay un grupo tocando, / eh, vamos allá a escuchar.
debo ir o debo quedarme / quiero decir, tienes que hacer algo / debo ir o debo quedarme / o quien sabe que / que
puedo hacer.
la banda estaba tocando un éxito de Jethro Tull / lo hacían tan mal, tío no acertaban una nota / en realidad hacia rato que quería irme a casa / cuando alguien dice: vamos a mi casa, / doy una fiesta.
y cogemos la autopista de Dahlem, / nos sentamos escuchando música / en realidad hace rato que quería irme a casa / cuando alguien dice: aquí no pasa nada, no / aquí no pasa absolutamente nada.
(NINA HAGEN)

SANGRE EN LOS TEJADOS -GENESIS-

Blanco y negro, una película inglesa, el Juego de los Miercoles.
Siempre contemplamos a la Reina por Navidad.
¿No te quedarás?

Aunque tus ojos vean naufragos, tú aún estás seco.
Hay buena perspectiva, aunque en Gales puede llover.
Otra vez salvado.

Huyamos de las noticias, chico (iré a hacer un poco de té).
Arabes y judios, chico (demasiado para mí).
Ellos me confundian, chico (me aplazan el sueño).
Y lo que detesto... Oh, Señor!
Se queda hasta tarde para ver el debate sobre el destino de
alguna nación.

Hipnotizado por Batman, Tarzán, aún maravillado!
Has conquistado el Oeste al tiempo de ser nuestro invitado.
Dime tu precio!

Traguito de vino, un vaso de cerveza, querida, ¿qué hora es?
La porqueria en el Tyne es mia, toda mia, toda mia.
Las nueve y cinco.

Sangre en los tejados... Venecia en verano.
Las calles de San Francisco... una palabra desde Pekín.
La inquietud habia empezado... por un joven Errol Flynn.
Mejor en mi dia... Oh, Señor!
Para cuando hubieramos nacido tendríamos un mundo guerrero,
feliz pero pobre.

Así es que huyamos de las noticias (iré a hacer un poco de té).
Sangre en los tejados (demasiado para mí).
Cuando la vieja Mamá Ganso se pare... y ellos estén por los 23
Entonces la lluvia detuvo el juego en Lords
Además, parece que Helena de Troya ha encontrado un nuevo rostro.

(Traducció: Xavier)

ODISEA ESPACIAL

Control de Tierra al Mayor Tom,
Control de Tierra al Mayor Tom,
Tómese sus píldoras de proteínas i pongase el casco.

Control de Tierra al Mayor Tom,
comienza la cuenta atrás, conecte motores.
Compruebe la ignición y que Dios le acompañe.

Diez,nueve,ocho,siete,seis,cinco,
cuatro,tres,dos,uno, Despegue!

Aquí Control de Tierra al Mayor Tom,
usted ha seguido realmente el curso
y los periódicos quieren saber que camisas lleva puestas.
Ahora es el momento de dejar la cápsula, si se atreve.

"Aquí el Mayor Tom a Control,
estoy atravesando la puerta.
Estoy flotando de una forma especial
y las estrellas hoy se ven diferentes.
Estoy aquí sentado en un bote de hojalata.
Aquí arriba, lejos del mundo,
el Planeta Tierra es azul
y yo no puedo hacer nada.

Aunque he atravesado 100.000 millas
me siento muy tranquilo,
y creo que mi nave sabe el camino a seguir.
Díganle a mi esposa que la quiero mucho, ya sabe."

Contol de Tierra al Mayor Tom,
su circuito está desconectado, algo anda mal.
¿Puede oirme Mayor Tom? (3 veces)
Puede...

"Estoy flotando alrededor de mi bote de hojalata.
Lejos de la Luna
el Planeta Tierra es azul
y yo no puedo hacer nada".

(David Bowie, de Space Odity.
Traducció: Xavier)

SIUUXSIE

Expoliación. Tirantez

Deserción urbana

Los brazos de la noche

Polifacéticos angulos

Ah; Ah;
 demostración
 por 200 duros

OBLITERACION DE BILLETES

Sesión continua

El anfiteatro griego
 pulula

E.T.E.: E.T.R.R.R.R.N.
 E.N.R.N.: E.N.R.R.R.R.E.
 ..

¿Cómo dijo, Malher?
 ¿Malher? no, no Se dice
 Gustav Mahler

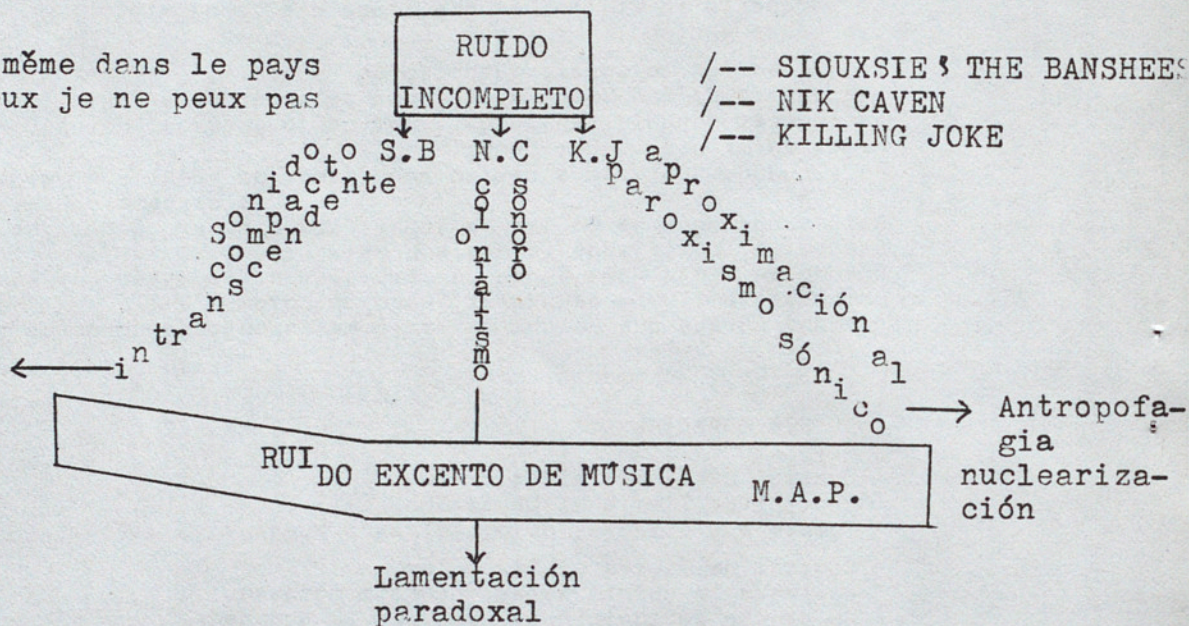
La cafeína y la
 oligarquía están
 presentes

Ah8888

Ah! et merde!, même dans le pays
 le plus crasseux je ne peux pas
 pisser.

/-- SIOUXSIE & THE BANSHEES
 /-- NIK CAVEN
 /-- KILLING JOKE

sexualidad
 voluptuosa
 inquisidora
 de prostitución
 = PUTA
 confrontación

Concomitancia de tres conciertos de la modernidad. Siouxsie estuvo distante pero mostrando su inequívoco placer de teatralidad. Vestido rojo translucido. Por lo demás poca variación en la concepción de la música.

En resumen, concierto que me gustó, pero sólo con una meta: cumplir

Nik Caven estuvo en su línea. Música dura y primitiva que supo a rancio, y no precisamente por su calidad. El, se convirtió en (como su propio) asesino. Cualidad que hay elogiar

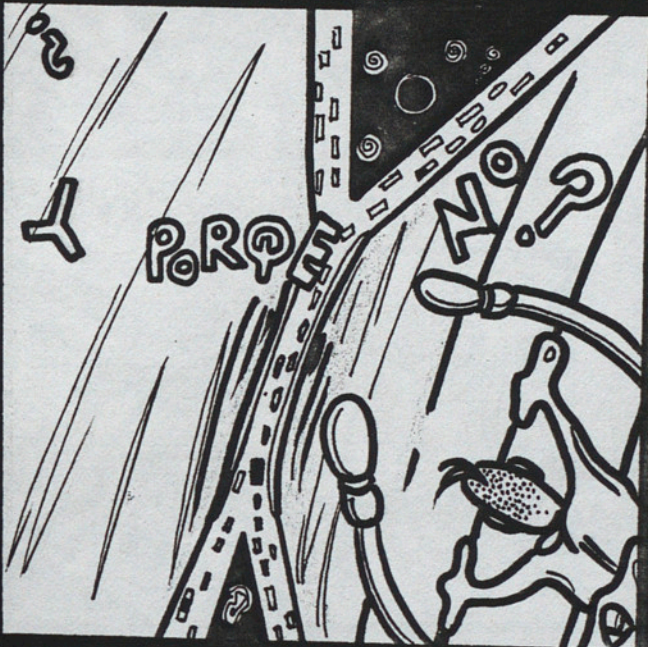
Killing Joke. El mejor concierto. Tengo pocas ganas de comentarlo. Recomendación: comprar sus discos EY!. Ah! dignidad increíble del cantante, estaba enfermo y sin embargo nos obsequió con una gran actuación

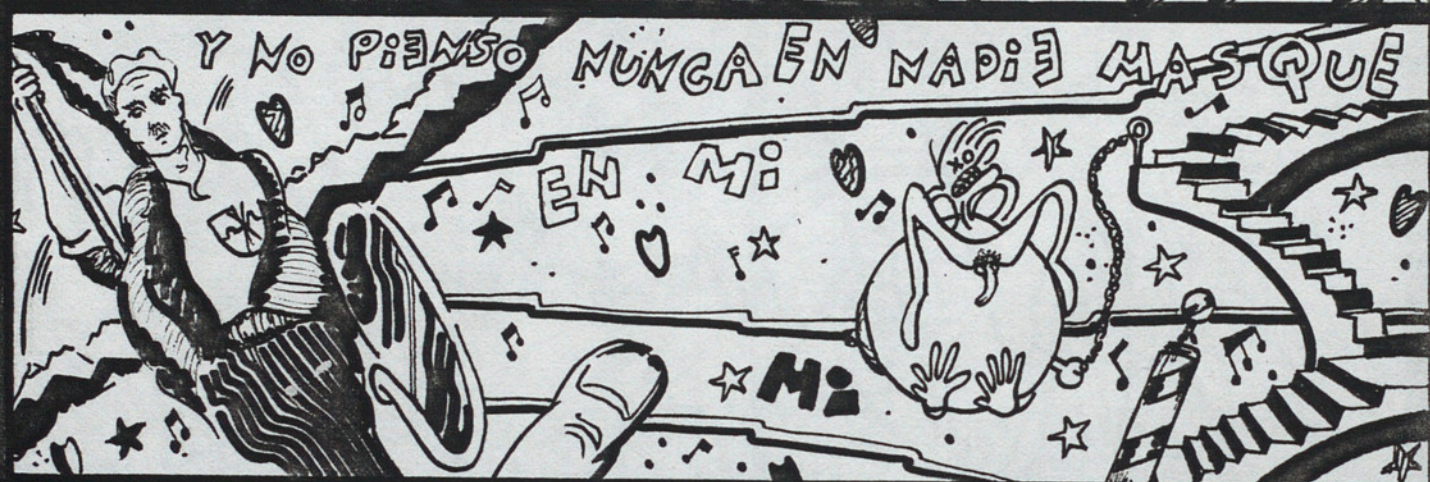
WHAT'S THIS FOR...! de 1981 es un gran disco

KILLING

CAME

AUTOSUFICIENCIA

YA NO NECESITO A NADIE
NO SALDRE FIJAMAS!
always

AHORA SOY INDEPENDIENTE

NO NECESITO VIRTUD
ATOSISTE CIENTE

AL FIN

ME MIRO EN EL ESPEJO

Conten les cròniques del Parivaliguptra que va haver-hi una vegada, en un món proper a l'estrella Negrez, una civilització els ciutadans de la qual eren extremadament semblants als del planeta Terra, però que posseïen un grau tan avançat de tècnica i ciència que el concepte de treball en res se semblava al dels terrestres. Podria dir-se que l'únic esforç era el d'idear les mil i una maneres de divertir-se, d'omplir l'etern moment d'oci. No es podia dir, però, que fos un món feliç. Els sabis havien descuidat, alguns diuen que aposta el desenvolupament de les ciències que estudien l'ànima i els seus transtorns. Era un món d'ansietat i paranoies, de maniàtics i col·leccionistes. Per bé que no tots eren infeliços: les classes privilegiades havien après a gaudir amb els deliris de l'ànima, aquelles depressions seguides de plaer i aquell plaer al que seguien les postracions més absolutes.

Conten les pàgines del lotus-quetot-ho-veu que en una de les ciutats més floreixents i populosos hi vivia un gaudià, doncs així s'anomenen els seus habitants, fill d'un famós músic, ja mort, que havia pertanyut al Partit Reial de l'Armonia 0; el seu nom era Thao-sha.

De molt petit, Thao-sha havia après la sabiduria del maneig musical, no hi havia instrument que desconegués als 14 anys, fet que sorprendria a qualsevol, més si es te en compte la gran quantitat d'instruments que en una societat d'oci com la de Gaudy existien. Als 20 anys ja havia donat recitals per tots els racons del planeta. Thao-sha era un ídol per als melòmans. Els mitjans de comunicació s'esforçaven per resaltar la bellesa de les seves composicions sense que tals lloances arribessin mai a assolir el punt just. Sempre quedaven curtes. Thao-sha no es vanagloriava per això, la fama era un accessori més bé inútil, tota la seva vida era la música. Així és que quan va acumular gran quantitat de bens, fruit dels seus concerts, optà per retirar-se de la vida pública. Molts foren els que l'increparen, molts els que arribaren a odiar-lo (diuen que els que més l'

PARIVALIGUPTRA

CRONICA

33333

estimaren); en definitiva, pocs foren els que no ho sentiren.

Thao-sha no va fer declaracions, però els crítics aventuraven que tal vegada volia la seva música per sí mateix. "Es un egoista i un desagraït", cridaven els melòmans. Però lo que Thao-sha desitjava era quedar-se amb ell mateix, sol amb les seves idees. Allunyat de la gent i dels plaers trobaria, sense dubte, la perfecció en el so, allò que en alguna ocasió l'havia portat a olorar els ecos, a sentir a la llengua el gust d'un arpegi, o a veure els colors més sensuals d'una nota lleugera. Allò que en alguna ocasió l'havia transportat a la matriu del Paradís.

Thao-sha es comprà un palau lluny de la ciutat i manà construir una gran habitació insonoritzada amb l'últim material de l'indústria. Feu, tantmateix, que li construïssin el millor aparell reproductor i els millors aparells d'audició. Allí va passar dies sensers experimentant amb els seus instruments, mesclant veus i metalls, fondint vibracions i ritmes. Dies sencers sense dormir ni menjar. Nits en desvetllament xopes de suor i bava. L'únic contacte que es permetia era durant uns breus cinc en els quals donava les ordres pertinents a la seva donzella Sao-li, l'única gaudiana que habitava el Palau d'ensomni.

Una nit de tantes Thao-sha acomia a Sao-li. Li pagà com a ningú de la seva condició mai no pagarà ningú i li deixà com a única i darrera ordre la comanda de fer venir a un cirugià. Thao-sha volia més, havia arribat a un punt d'arrogància tal que volgué desafiar als mateixos déus. Va comprendre en el seu fur intern que res no era tant important com les seves composicions, comprengué que el sentit de la vida era poderós i imperant. No se li aguditzaria l'orella si prescindia de la llum? El cirugià fou ben pagat i jurà guardar secret. Els ulls foren incinerats i Thao-sha per fi va poder abraçar-se a l'ideal del seu Destí.

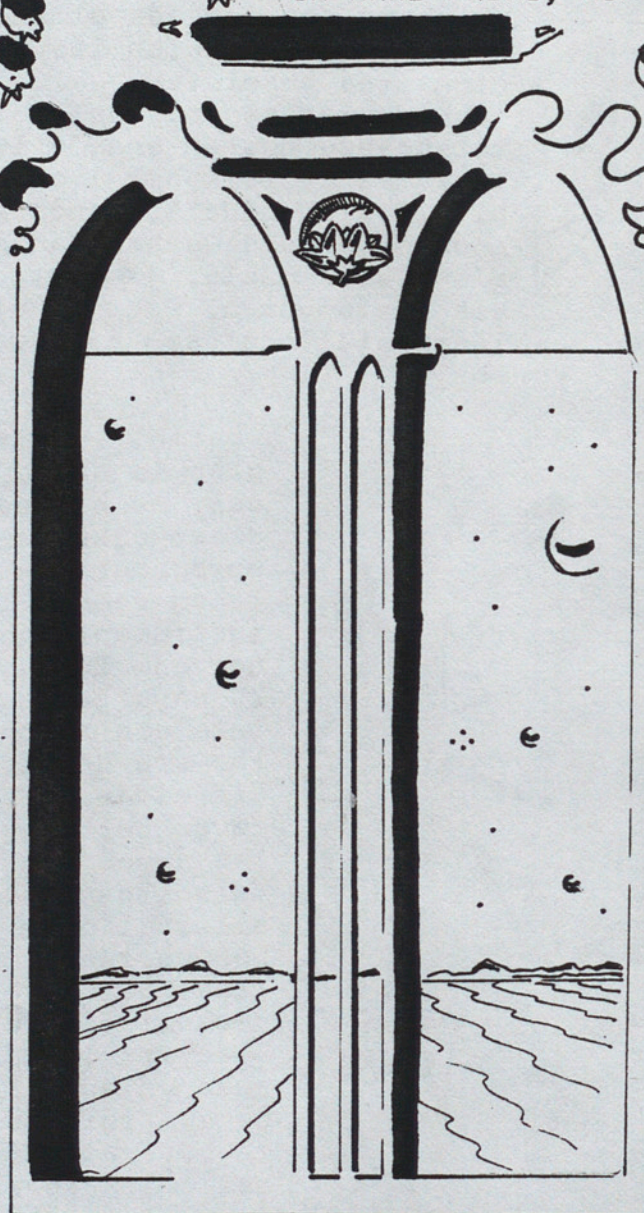
Conten les cròniques, que fou a finals de la primavera gaudiana, a l'època de les Festes Florides, quan Sao-li, presa d'un presentiment, va tornar al Palau i va en-

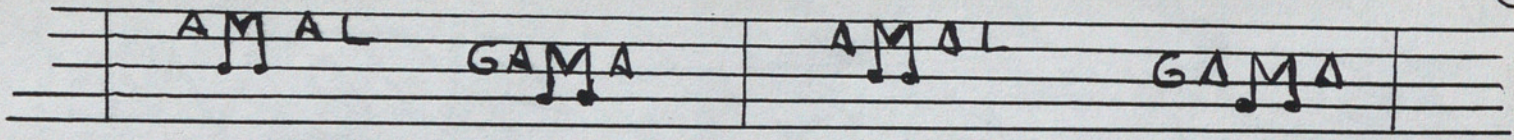
trar al Saló Prohibit de Thao-sha. Allà estava ell, estès nu damunt les fredes lloses de terra, sense pel al cos, tot pell i ossos, i amb el somriure del que feliç ha passat al món dels morts. Conten també les cròniques (i els viatgers del temps saben que no enganyen) que només es trobà un registre a l'aparell de grabació, només un i definitiu registre que res no contenia, era el més absolut i excitant silenci: el silenci de l'espai estelar. Ningú no gosà mai a negar que Thao-sha havia trobat la melodia perfecta i eterna.

Gaudy esborrà per sempre de la seva història el nom de Thao-sha. Fou enveja? Fou incomprensió? Fou ressentiment?... Pocs desconeixen aquestes paraules quan l'armonia fa presència: llavors es trenca.

Fou, potser, el seu darrer homenatge?...

OM MANE PADMI, HUM!

HOMUS MUSICALIS
ESPECIE PROTEGIDA
III PLANETA DE "GAIA"
(TAMBE ANOMENAT "TERRA")
- MUSEU GALACTIC
DE LA VIDA -

JAUME

3/2 FANSIN

EXTRAÑOS

EN NOCHE LA

En un extra musical no hi podia faltar una entrevista a un grup. El dia 17 de novembre, a la Tope, vam tenir l'oportunitat de fer-la a "Extraños en la Noche", un grup de Barcelona inmers en l'actual moguda musical, però amb profundes arrels rockeres. Durant els 2 anys que porten de vida, han grabat un single ("African Boy"/ "No le des más vueltas"), han guanyat el primer concurs de Rock de Samora, i estan preparant un nou maxi-single que sortirà aviat.

Abans de començar l'actuació ens vam fotre unes cerveses (com sempre) i vam xerrar un rato amb ells: Joan (baix), Armando (guitarra), Xus (guitarra) i Larri (bateria). El cantant, José Luis, està fent la mili, i aquella nit s'anaven turnant davant del micro...

FANSIN: Per començar, qui sou, d'on veniu, on aneu?

JOAN: (Bromes varies) BUENO, VA, EN SERIO: NOSALTRES SOM DEL BARRI DE SANTS A BARCELONA. ARMANDO I JO PORTAVEM MOLT TEMPS TOCANT JUNTS, DES DE QUE AIXECÀVEM UN PAM DE TERRA; ARA NO AIXEQUEM GAIRE MES PERO SEGUIM JUNTS I HEM APRES A TOCAR UNA MICA MES QUE ABANS. FA UN PARELL D'ANYS VAM DECIDIR FER UN GRUP DE ROCK QUE PORTES COM A NOM "EXTRAÑOS EN LA NOCHE" I QUE FOS LO QUE ES ARA.

F: I què és?

J: JA HO VEUREU DESPRES

F: Us definiu dins alguna corrent musical en concret? "50 pts. respuesta".

J: SOM ELS LIDERS DEL NOU MOVIMENT, QUE HEM CREAT EXTRAÑOS EN LA NOCHE (*).

F: El tipus de música que feu, la feu perquè realment us agrada o perquè creieu que és una cosa més comercial?

J: NOSALTRES, CREC JO I CREC QUE TOTS ESTAN D'ACORD, FEM EL QUE VOLEM, HO FEM COM VOLEM I -EN LA MIDA QUE PODEM- QUAN VOLEM. ADEMÉS, ESTEM CONVENÇUTS DE QUE AGRADA A LA GENT.

F: I a vosaltres què us agrada? Què escolteu a casa?

XUS: A MI M'AGRADA POLICE, LOS BURROS, NACHA POP I RADIO FUTURA.

ARMANDO: A MI ME GUSTAN "PITERTEPESTUBEI BIS" (o algo així diu). QUEDA MUY BIEN PORQUE NADIE LOS CONOCE.

J: PARA ESO PUEDES DECIR QUE TE GUSTAN LOS DEAD KENNEDYS.

A: HOMBRE, SI, DE TODA LA VIDA!

J: JO, EN GENERAL, ESCOLTO QUASI TOT TIPO DE MUSICA, COSES MOLT VARIADES. NO ES COLTO MOLTA MUSICA MODERNA. SOLS PER LA RADIO.

F: En la música que feu, reconeixeu la influència d'algú en concret?

J: SI, JO RECONEC MOLTES INFLUENCIES DE L'ARMANDO...

X: NOSALTRES SOM TOTALMENT AL CONTRARI D'IAN ANDERSON, QUE DEIA QUE ELL NO TENIA CAP INFLUENCIA. NOSALTRES FEM AL REVES, ESCOLTEM DE TOT I TOT LO QUE NOSALTRES TOQUEM VE DE LO QUE HEM ESCOLTAT.

J: DE TOTES FORMES E.N. TE EL SO E.N. LO QUE TOQUEM POT VINDRE D'ON VULGUIS, PERO SONA A E.N.

F: I amb aquest so, on penseu arribar?

J: COM VAM DIR L'ALTRE DIA PER LA TELE VOLEM I PENSEM ARRIBAR MES A MUNT QUE EL QUE HA ARRIBAT MES A MUNT FINS ARA.

F: Com diu Ramoncín, que "esto es un pastel, y el que quiera la guinda que la coja", no?

J: NO, NOSALTRES ANEM A BUSCAR TOT EL PASTEL.

F: Golosín, golosín... A veure, per com posar els temes, quins passos seguieu, us interessa més la música que el text o..

X: JO PORTO UNA IDEA, AQUESTS TRES LA DESTROSSEN I FEM UNA CANÇO (Rialles)

J: FEM DOS TIPUS DE LLETRA. UNA TIPUS MCCARTNEY, QUE RIMIN LES PARAULES I JA ESTA BE, I L'ALTRA EN PLAN BE. PERO LO MES IMPORTANT EN NOSALTRES SON LES MUSIQUES I LES MELODIES. MOLTES VEGADES LES LLETRES LES ADAPTEM A LES MELODIES QUE HEM PENSAT.

F: I en quan al contingut?

X: "ECLECTICO" (Consternació general).. SI, QUE QUEDA MOLT BE.

F: Mola, mola... I quina importància donau a les actuacions en directe?

A: TOTAL. HASTA QUE NO TENGAMOS ? U 8 ELEPES...

(*) Per raons d'espai ens referirem a ells com a E.N.

J: PER MI, PARTICULARMENT, ES MOLT MES DIVERTIT TOCAR EN DIRECTE QUE GRABAR UN DISC. L'ESTUDI ES UN MON A PART I ESTA BE, PERO LA MAGIA DEL CONTACTE AMB EL PUBLIC NO ES POT COMPARAR AMB RES.

F: En recordeu alguna en particular?

J: SI, L'ANIVERSARI DEL SÍDECAR, A BARNA. A ZAMORA... I ARA FA POC A LA MERCE.

F: A part de la música, hi ha qui dona molta importància a la imatge...

J: NO, LA IMATGE NO ES UN FACTOR EXCESSIVAMENT VISTOS EN AQUEST GRUP.

F: Alguna ficada en escena teatral, no us l'heu plantejada mai?

J: NO, M'AGRADA VEURE-HO EN ALTRA GENT, PERO EL CONCEPTE QUE TINC JO DE L'ESPECTACLE E.N. ES UN BON SO I UNES BONES CANçons TOCADES AMB MODTA MARXA I MOLTA CANYA. UN BON JOC DE LLUMS SI QUE EL CONSIDERO TAMBE IMPORTANT. SO I LLUMS ES UN 50% DE L'ACTUACIO!!

F: A part de la música, què feu en la vida real?

X: JO ESTUDIO MUSICA

A: YO HAGO VIAJES EN CAMION A FLIX

J: JO SOC EL QUE S'ENCARREGA DE PORTAR ELS ASSUMPES DEL GRUP.

(Larri no diu res durant quasi tota l'estona)

F: Això de viure de la música, com està avui en dia?

J: UNA COSA ES VIURE DE LA MUSICA I UNA ALTRA VIURE -EN EL NOSTRE CAS CONCRET- DE E.N. JO, QUAN VISQUI DE LA MUSICA VIURE D'E.N.

F: Què droga usas?

(Confusió: "Jo estricnina"... "Yo mucho sexo i mucha cerveza"...)

F: Llegiu còmics?

(Més confusió: "Jo sí"... "Jo no"... "El Cairo"... "Molts"...)

F: Per Barcelona, quin rotllo teniu de cara a actuacions i locals d'assaig?

J: HOME, A SANTS TENIM L'AUDITORI DEL CENTRE CIVIC, QUE EL VAM ESTRENAR NOSALTRES, PER CERT, PERO QUE NO TE GAI RE BONA ACUSTICA. ASSAJAR, ASSAJEM EN UN GARAI ON HI HAN 7 LOCALS I HI ASSAIGEN ALTRES GRUPS, TAMBE.

F: I els veïns, què diuen?

J: NO DIUEN RES, PERQUE ELS LOCALS ESTAN BEN ACONDICIONATS.

F: Projectes...?

J: TENIM PENSSAT FORMAR UNA MAFIETA AMB TRES GRUPS MES (CANAL-12, LOS CEPILLOS I AVANCE INFORMATIVO) PER A FER LA COMPETENCIA A LES MAFIES JA FORMADES I PORTAR NOSALTRES MATEIXOS TOTS ELS ASSUMPES DE MANAGEMENT I TOTES AQUESTES COSES...

F: Això d'anar per comarques, us resulta interessant o s'ha de fer per raons econòmiques?

J: QUANTS GRUPS DE BARCELONA HAN VINGUT AQUÍ?

F: CAP, QUE JO RECORDA...

J: NOMES AMB AIXO JA ESTA TOT DIT. A MES, A BARCELONA TOTHOM HA VIST JA MOLTS GRUPS I LA GENT COMENÇA A ESTAR UNA MICA FARTA DE VEURE SEMPRE ELS MATEIXOS. NO ES INTERESSANT TOCAR CADA SETMANA A BARCELONA PERQUE ES CREMAR-SE MOLT; ES MILLOR ANAR VOLTANT.

F: Per acabar ja, què us sembla tota la moguda actual i quin futur li veieu a tot això?

J: MUSICALMENT, CREC QUE D'AQUI UN PARELL D'ANYS NOMES ES MANTINDRAN ELS GRUPS QUE REALMENT VALEN LA PENA PERQUE ARA, AMB TOT EL "BUM", HI HA MOLTA PALLA...

F: Però el fet en sí de tot el mogo -llón de grups actuals -fins i tot gent que no sap tocar- què n'opineu?

J: CREC QUE ES MOLT INTERESSANT. DE MIL GRUPS ES MES FACIL QUE EN SURTIN GENT DE BONS QUE NO DE 200.

F: Bueno, pues ja està! Tant sols la parideta familiar: El fet de que fessim un fanzine aquí (a comarques que deien abns) què us ha semblat?

X: JO CREC QUE HAURIA DE SER OBLIGATORI. A CADA POBLE UN FANZINE.

J: SI, A MES JO PASSO DE LLEGIR SEMPRE LES MATEIXES REVISTES QUE SEMPRE PARLEN DE LA MATEIXA GENT. ES MOLT INTERESSANT MOURE'S EN UN PLAN ALTERNATIU.

F: Bè, pues esperem que l'actuació vagi bé, i ja en parlarem després, a veure que tal...

ADDENDA: Després hi vam parlar i ens van dir que van tocar a gust. Per la nostra part, vam fer un petit sondeig entre el personal i l'opinió els era favorable. A nosaltres també ens van agradar. Si us interessa, els podeu trucar als telèfons: 442 85 67 (de Joan, que és qui porta els assumptes comercials) i 398 64 76 (Xus) de Barcelona (Prefixe 93, clar!)

II PRETA TIO JA
jNoooo

- HARD ROCK -

(21)

Quèèè de quèèè! Pues no era de Cadaquèè era dels EEUU i per supost tenia un nom. Voilà: William Burroughs, escriptor americà (nord) vinculat al moviment "Beat".

Burroughs (que no, que no era de descendència asnal) nasqué al 1914. És autor d'obres profundament relacionades amb la droga i el surrealisme, com "Junkie" del 1953, "El dinar nu" (1959) o "Exterminador", una serie de relats curts (i bastant allucinants d'entreveure pels seus títols). A més és l'inventor d'un curiós sistema o mètode d'escriure anomenat "cut-up", tècnica consistent en grabar en un magnetòfon conversacions, textos, parrafades de llibres, articles i tot lo que se fico per davant; després s'escolta la cinta "sin orden ni concierto" mentre es van anotant un parell de frases, se corre -agg,ohh,choooff,chochof, chochoeee- la cinta avant o enrera -uaaaa. ahhh, quin gust!- se para -tota una tècnica de ben fer...- s'escolta de nou, i així fins que s'elabora un text més o menys coherent (resultant un pal o una master-obra). Bé, el cas és que Burroughs (cuions amb el nomenet de marres), basant se en este sistema va escriure al 1964 una novel·la titulada "Nova Express", on apareix un tip de cuidado, gàngster inter estelar, criminal i fugitiu del planeta Nova que es diu ni més ni menys que... Willie (no er der pap, ez clar!), the Heavy Metal Kid. Què me dieu de tot això, eh?

Naturalment, William (el Burroughs, no el Metal Kid) no pensava en aquella època que l'extrany nom de la seva invenció serviria, anys després, per definir una peculiar ramificació del Rock & Roll; ni tampoc fou idea seva batejar el "Heavy Metal Rock" amb este nom. Pel que he pogut llegir, sembla ser que va sortir d'un acreditat crític musical, Lester Bangs des d'allí (com no, als Units i a mé a mé, Es tats).

Com que ja tenim al inventor del nom, sols falta l'inventor de la primera Heavy metal song. I això no és obra ni dels Escarabats o Beatles, ni dels Rolling Pistones ni de Glutamato ché-ché ni de Flàcido Domingo (el dissabte nit és una altra cosa, lògic, no?). Corrien, oer a ser exactes els dies de setembre (mes este que mai va ser black) de 1964, i el GRAN ACONTEIXEMENT va ser a càrrec de l'amic Ray Davies i els seus Kinks. Dada significativa, el mateix any en que es publicava el "Nova Express" de Burroughs (un altra vegada). La primera cançó metalera o hard rockera (que és lo mateix, encara que sempre hi han puntillosos que fan notables diferències però que no se n'enteren de la copla i porten en la moguda 4 dies)

fou "You really got me" dels anteriorment anomenats Kinks i que va estar una bona temporada al "number one" de les llistes britàniques i inclús al nostre "imperi" hispànic es va escoltar en cantidubi, cosa extranya ja que la INCULTURA musical del país espantava en aquells anys 64.

Però "You really got me", amb un bon riff de 6 notes que el baix i la bateria imprimien des del començament fins al final del tema, va oferir més possibilitats per desenvolupar tot un estil. Ray no sabia el que acabava d'inventar (preciosa criatura) i amb els seus Kinks van seguir el seu camí sense intentar aeguir la línia que marcava la master-piece. Po bre Davies, ell s'ho va perdre (hi,hi,hi) ja que la minna de diamants que diamants quedava per explotar.

El segon toc d'atenció relacionat amb el Heavy metal riff el van donar els Who al gener del 65. El tema era "I can't explain", amb un rasqueig (no dels guais) de guita potent de dalt a baix (tot un símbol). Però Who tampoc van seguir el camí AUTÈNTIC H.M. encara que sempre van estar bastant prop.

El paper de Townshend (guitarra dels Who) i Davies dins la història del "hard" no va més enllà d'algo púrament anecdòtic, de totes formes. En realitat, els autèntics pioners van ser "Jimi Hendrix Experience" i els "Cream", que van aparèixer en escena a l'època del màxim esplendor hippie, a l'estiu del 67. Ells van introduir en les composicions rockeres un factor DECISSIU: el sol de guitarra, una cosa que fins el moment estava totalment descuidada i deixada de costat. Amb Clapton i Hendrix, la guitarra va passar de ser un instrument d'acompanyament a ser el protagonista quasi absolut del rock-metalero. A partir d'este moment les coses van començar a pendre forma. Los baixos van reclamar el seu dret a ser escoltats amb més atenció i, en conseqüència van augmentar el volum dels seus amplis; los bateries van anunciar que n'estaven farts de ser un discret acompanyament en un discret segon pla tocant l'arquetipic tum-pac-pac-tum i van començar a fer virgueries.

La prova és que los Cream i la Experience d'Hendrix eren trios, un simple baix-guitarra-bateria donant tot de sf. Com no!, la guita era en moltes ocasions la que portava la veu cantant, però el baix i la bateria havien pres unes posicions molt més avançades que en la música dels 50 (R & R primari; d'E.G.B, vaja).

Concebir un grup únicament amb l'ajut sonor de 3 instruments plantejava alguns

SAXON

problemes. El so podria arribar a semblar exterminadament buit sense l'ajut adicional que fins el moment havien aportat les guitarres rítmiques o els teclats... Als estudis de grabació la cosa se soluciona fàcilment: es doblava la guitarra. Los mateixos components del grup agafaven la rítmica o l'orgue després d'haver tocat les seves parts de solista o baix, lo qual no era gens complicat dons sobre la maqueta base es podien ficar tots els adornos que es vulgués. En live la solució no podia ser la mateixa que a l'estudi, per tant, baix a tope de volum i, amb el temps, los grups van augmentar els components, 2 o 3 guitarres, baix, bateria, teclats, percussions varies i fins i tot instruments com el saxo, violí, etc. El rock dur es va anar perfeccionant i en directe, si feia falta, es fitxaven elements (músics) sols per a gires o tours.

Llavors van arribar els més típics del gènere: los Led Zeppelin, Black Sabbath, Grand Funk Raibroad, Ted Nugent... i tants altres.

Cóm no, los principis del Hard-rock van ser tot un postulat d'inquietuts d'alliberament en totes les seves variants com política, sexual i generacional, ja que los hippies eren los que formaven les masses de seguidors i integradors, inclús, d'alguns grups (en els seus orígens molts combregaven totalment amb les idees hippistes, però, com sempre, els temps i la societat acaben per imposar-se sobre un, i es comença a degenerar cap a lo comercial, encara que sempre queda alguna cosa del seu primigeni impuls i autenticitat).

Com tot moviment, comportava una estètica: cabell llarg (símbol de rebeldia), la droga estava ficada pel mig (era un símbol polític) i la guitarra (símbol sexual). Està clar que m'en guardaré molt d'afirmar que la droga estigui lligada al HM totalment; lo que sí diré és que allà pel 67 el seu ús estava bastant relacionat amb la música jevi o hard-rockera i hippie & psicodèlia, Vale!

Els enemics del rock dur diuen que som masclistes (sí, en alguns casos; no en tots, com passa també entre els qui prefereixen altres estils o calandraques de música i musiqueta, respectivament), que si la lletra de les cançons és també masclista, pues de tot hi ha, cóm no!. Que si los acords del HR creen unes armonies principalment encarades en funció del tema i que les ráfagues repetitives de la guitarra és l'únic definitiu en el Metal Pesat (que s'ho preguntin als virtuosistes UFO, Pallas, Dio, Rush, Lizzy i un llarg etcétera, que empen tota classe d'instruments i armonies).

Bueno, diré que un hard-rockero és també un amant de lo melòdic (aquí estan les balades dels "durs"), que no sols ens agrada el gènere H.M., que no som "bichos raros", que ens agrada també el bon blues i el jazz, la música clàssica, el rock progressiu anomenat també sinfònic, que tenim sentiments, que estimem, plorem i, què collons! que ens agrada un BON RIFF de Ritchie Blackmore, Lifeson, etc.

Per acabar, exposaré les diverses tendències metaleres:

-Metalo-calandraques (Kiss, Angel, Queen Bad Company...)

-Metalo-melòdics (Thin Lizzy, Alex Harvey Band, UFO, Magnum, etc)

-Metalo-durs (Motorhead, Priest, Maiden al començament, Montrose, Derringer, etc)

-Metalo-boogies (Spider, AC/DC, Quo, etc)

-Metalo-satànics (Sabbath, Holocaust, Demon, etc)

-Metalo-blues (Zeppelin, Aerosmith, Mahogany Rush, etc)

i alguns més com els metalo-punks, però ja de menys transcendència. Com a bon amant del H.R. i de la música en general no puc deixar els metalo-surenys (Molly Hatchet, Black Oak Arkansas, 38 Special, the Rosington Collins Band, Blackfoot, etc...)

Col·legues! Diguem tots un vell però encertat "llarga vida al rock & roll" (és sent, per descomptat, el H.R. el seu màxim exponent).

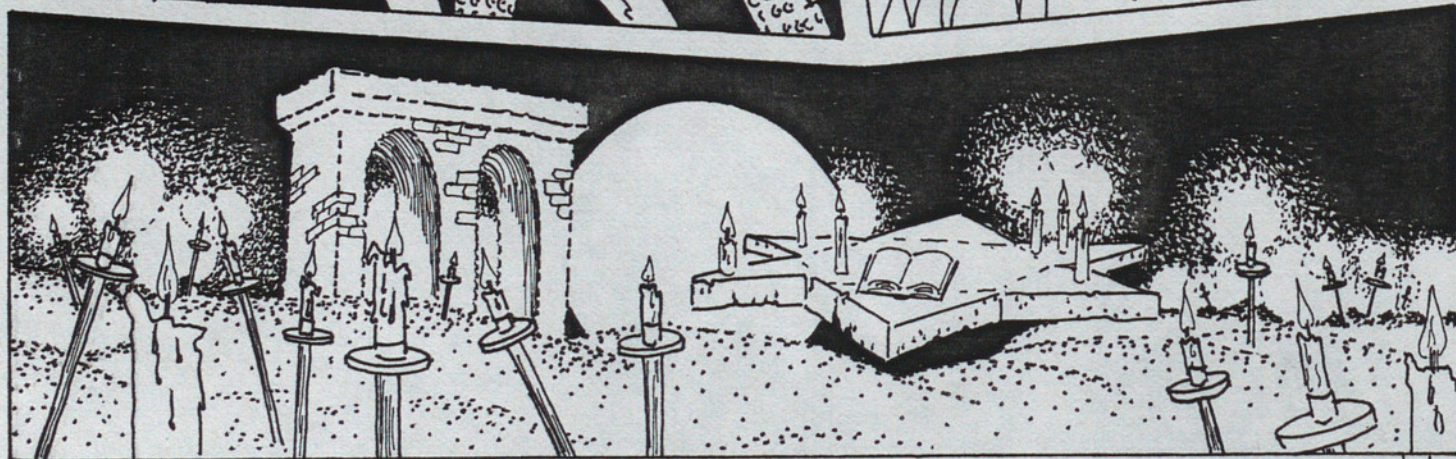
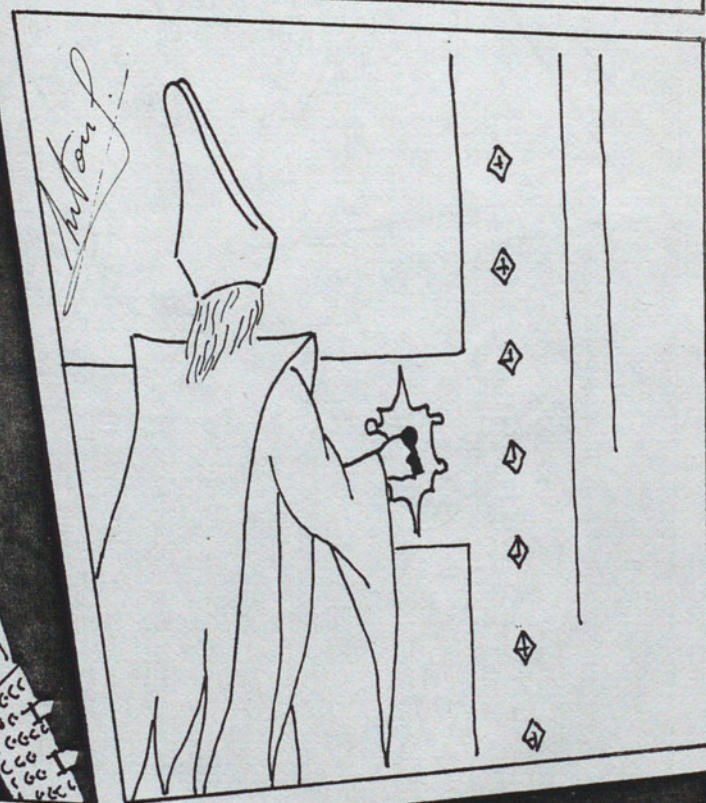
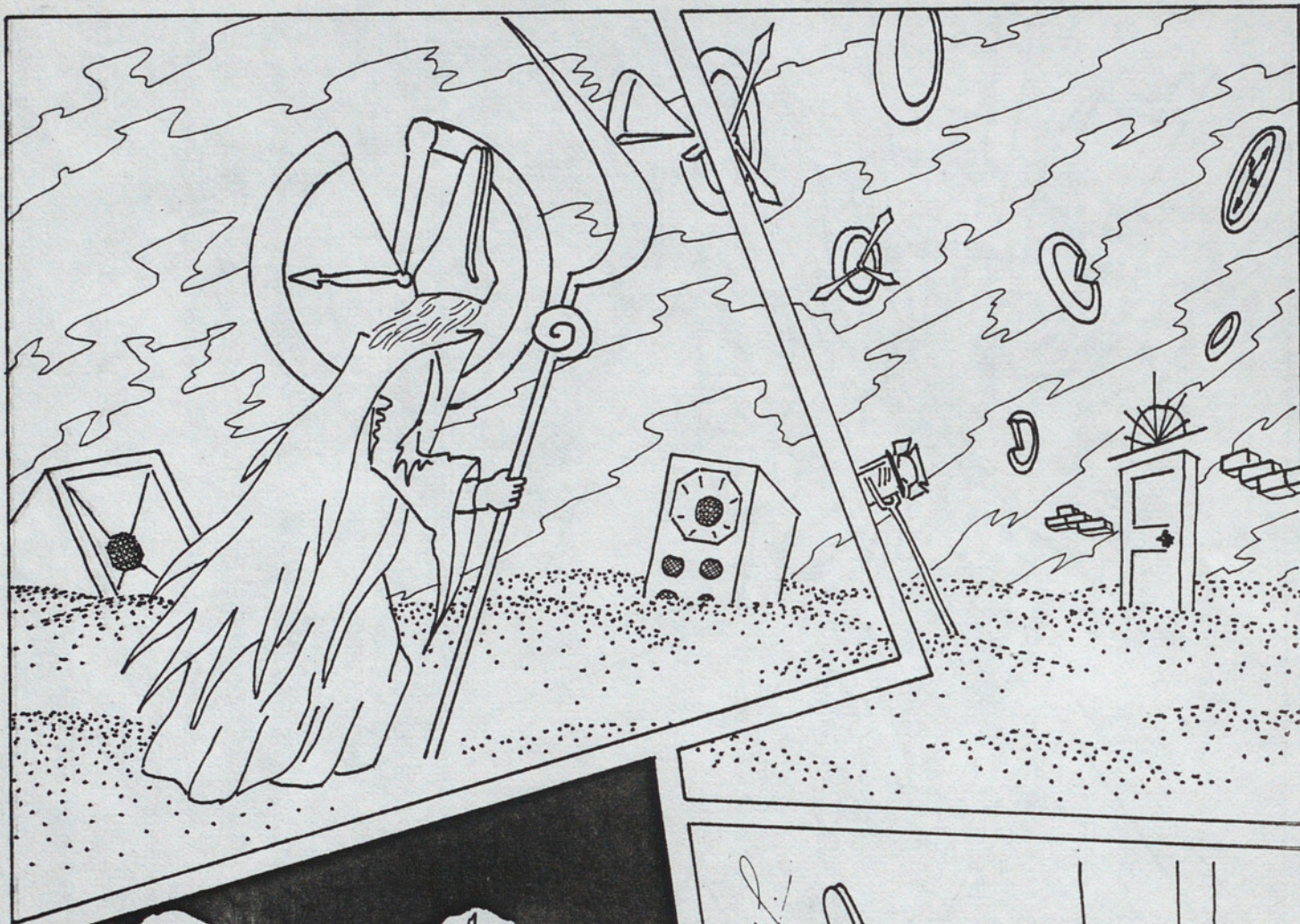
Ah!, felisses i gustossas (aggg, ohhhhhh) Navidades i vabeante Anyo Nuevo.

Thoth (4+12-84)

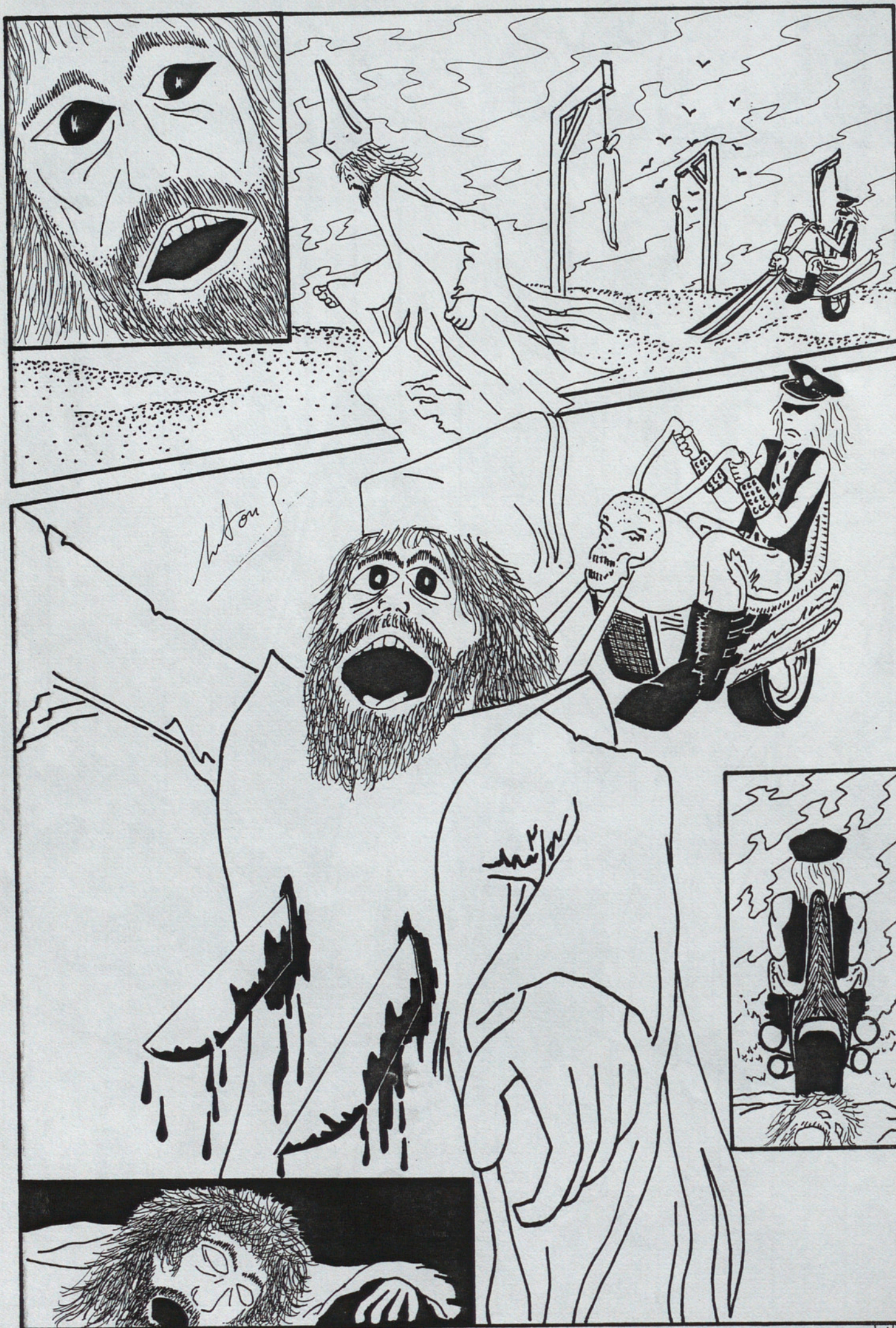

JUDAS PRIEST

Miles Davis

LA TROMPETA D'ARGENT

En medio de la inconsciencia general, donde flotaba una cierta expectativa, apareció una mancha roja vestida de negro. El trueno inconsustancial subsiguiente quedó, inmediatamente ahogado por los insolentes quintales métricos de ruido musical. De forma ecuaníme el Star People fue atracado por una radicalidad extrema.

He llegado a oír, o al menos lo digo, que Barcelona ofrece radicalidad y dureza y es como una mujer llena de heroína, de belleza insalvable que se ofrece y muere a cada instante. Así el desprecio del trompeta d'argent iba hincando y surcando sus líneas hasta hacerla arrodillar de misticismo. Durante casi dos horas no existió más que un ser vivo entre ocho mil seres que entre agónicos y atónitos no podían, ni podrían responder a la supremacía de quien el menosprecio era una virtualidad sin igual. Su trompeta, como aguja en piel fresca, destrozaba el tedio habitual para convertirlo en respuesta-pregunta de una sin razón musical.

Mientras tanto, la mancha roja salpicaba su historia a través de un hilo histórico lleno de contrariedades y equivocaciones como si de un circo taratamudo se tratara. El menosprecio del omnipresente Charlie Parker, la lírica ausente y enferma de Monk y el aderezo enraizado de Coltrane, se hundían en la garra de la modernidad descreditada. Su egoísmo egocéntrico crea y genera modernidad para desbancarla él mismo, de ahí su constante movimiento que rompe cualquier estudio. Por otra parte, el servilismo del músico que contenta al público, o si más no, le da satisfacción no entraría en ningún momento en juego. Fue como una tormenta de verano

en medio de una fiesta incomprensible. La música de Davis es un desafío general, no ya por su dificultad sino por su indisciplina de dios entronizado.

Era la primera vez que oía y veía a Miles en directo. Su historia es una sucesión de ausencias y engaños. Escualido, inmóvil, su presencia podría ser desaparecida, volatilizada. Su cuerpo enfermo contrasta con su belleza frontal. Poco se le pudo ver, su negativa personal, política y publicitaria le hace ser un renacer fetal hacia una plenitud sagrada destructiva por medio de su trompeta.

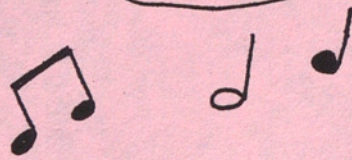
Resulta curioso las etiquetas de nuestra civilización resentida. En 1949 se consideraba a Miles como un trompeta incompleto. Más tarde fue vejado por su adscripción al free y condenado en 1968 por pasarse al otro lado de la música. Hoy, sigue atacado, pero su pasado se ha transformado en incolume. ¡Intolerantes! Davis nos juega de nuevo una jugada histórica.

DECOY, STAR PEOPLE, WE WANT MILES Y THE MAN WITH THE HORN, son nuevos alegatos de la historicidad musical y social

PROBARE EL NUEVO LP
DE LOS SUAVES

PORRETE Y MÁS
VOLUMEN

DEMASIE

MAS VOLUMEN

TOC
TOC

TOC

TOC

TOC

TOC

TOC

TOC

TOC

TOC

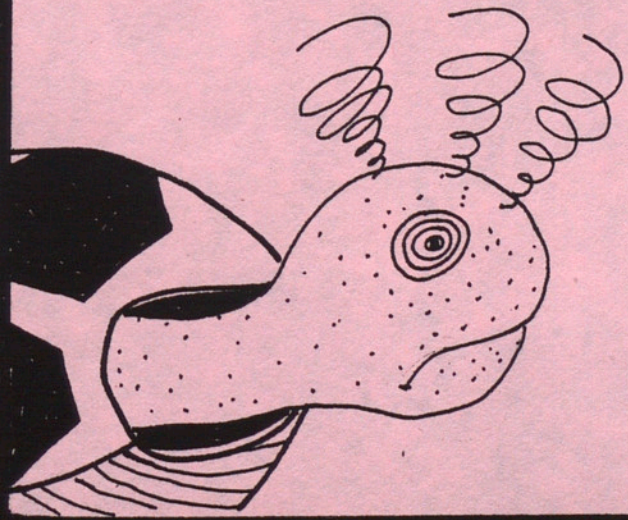
TOC

TOC

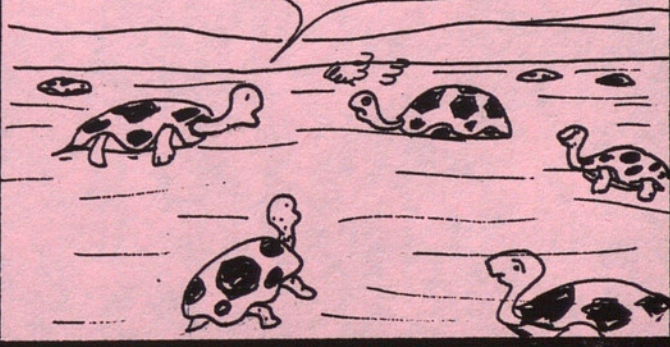
TOC

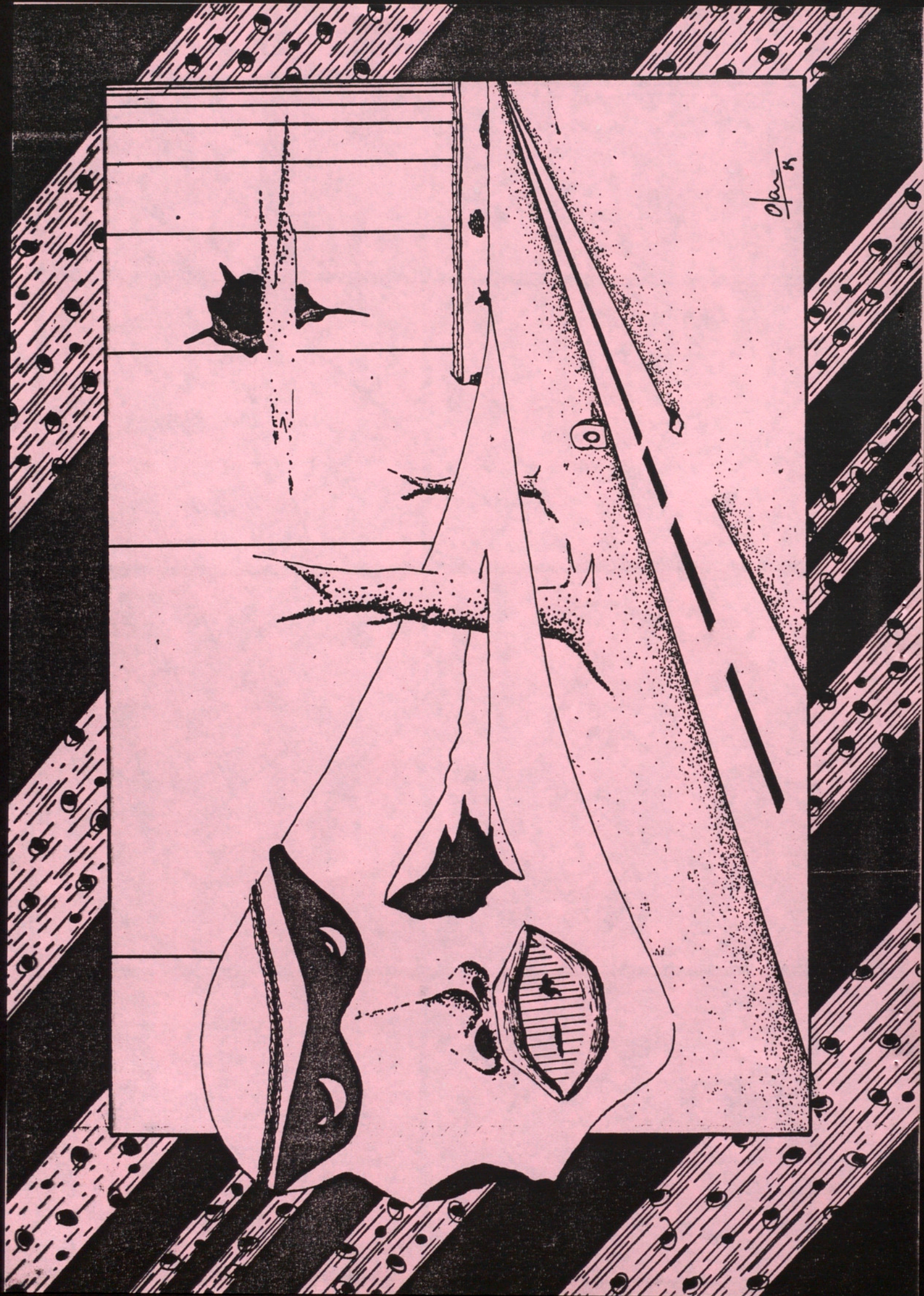
TOC

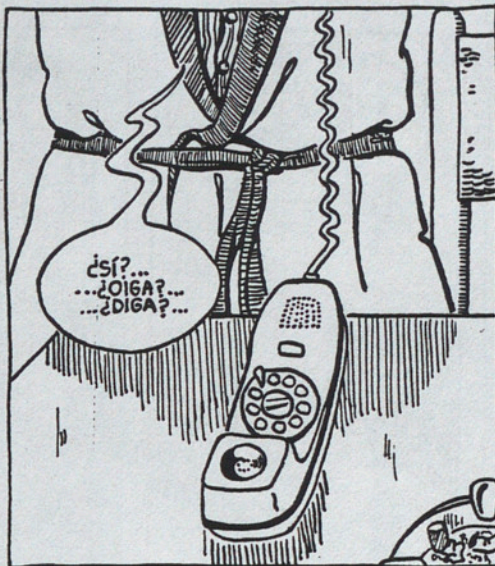
ME PARECE QUE LLAMAN
CAGÜEN DE A SU
VAYA ROLLO

YA VUELVES A MOLESTAR
A TUS VECINOS

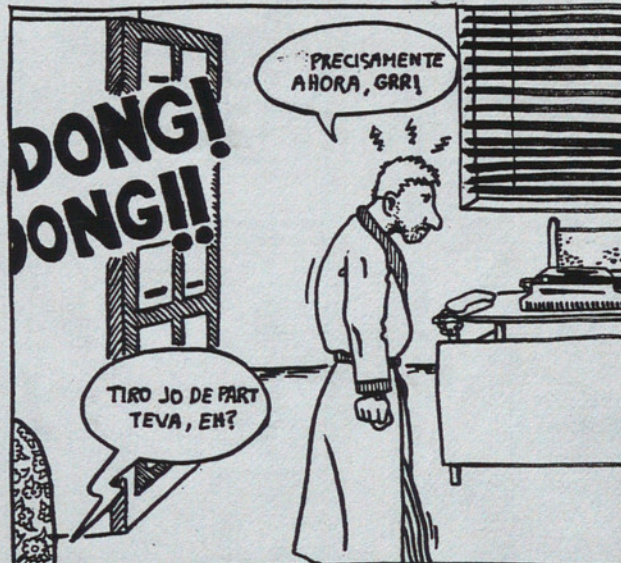
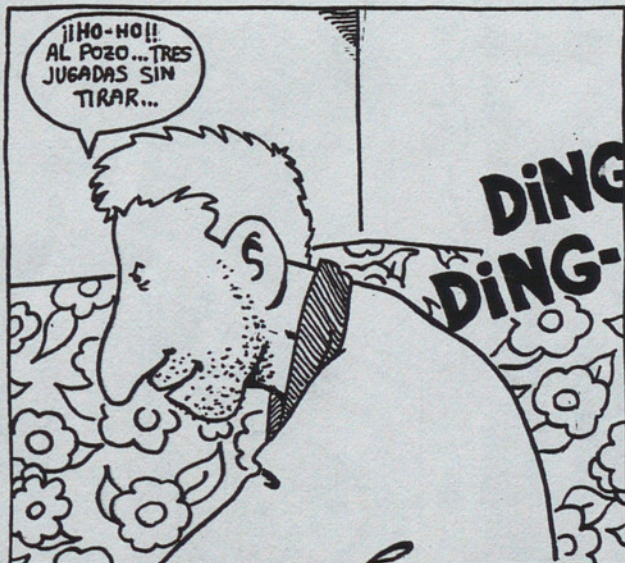
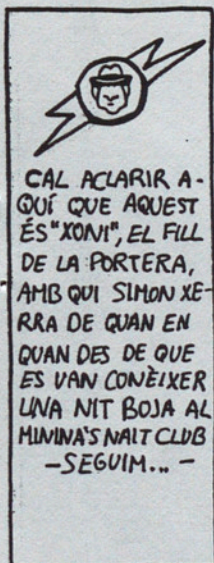

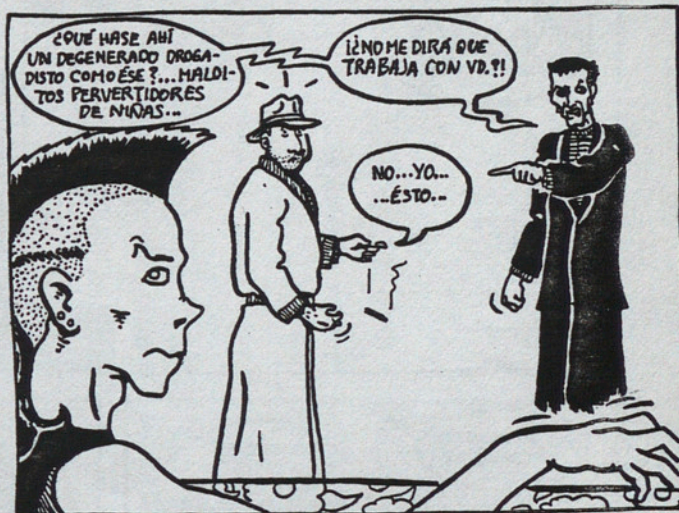
EFFECTIVAMENT, ES TRACTA D'UNA AVENTURA DE ...

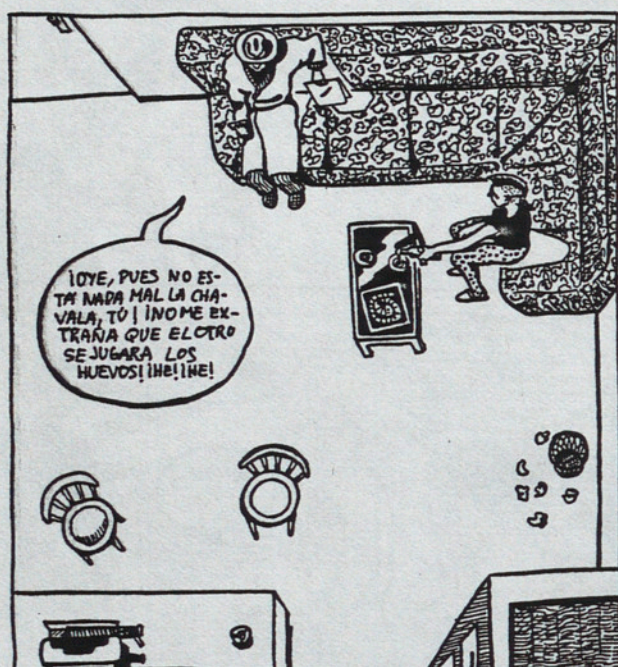
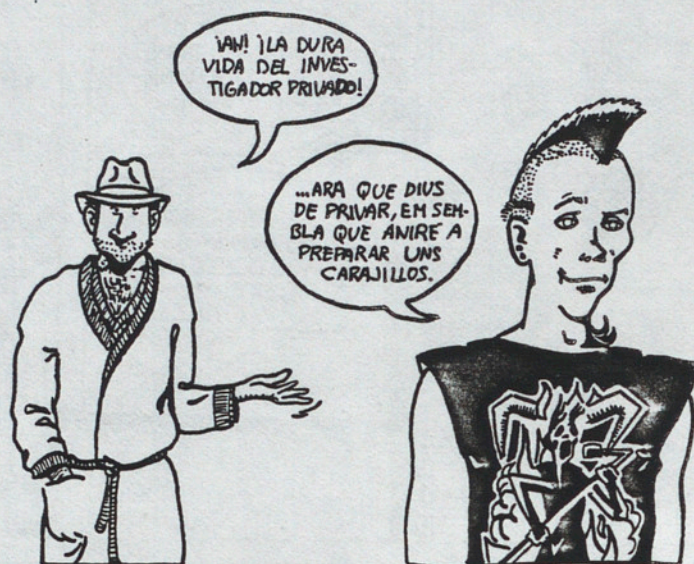
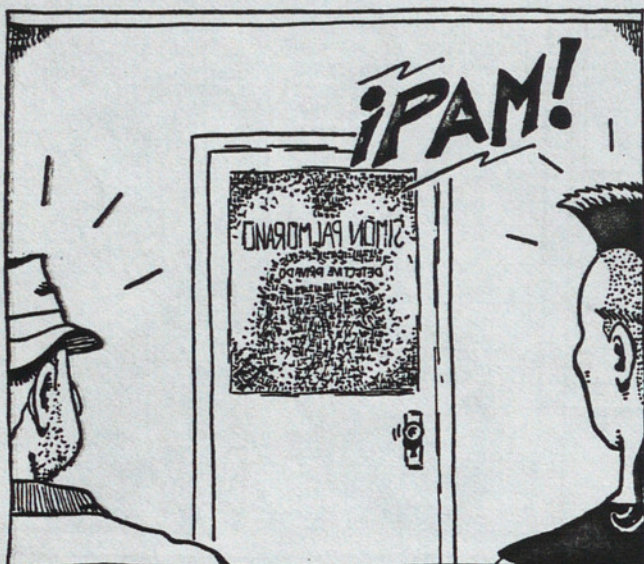
SIMON PALMORANO

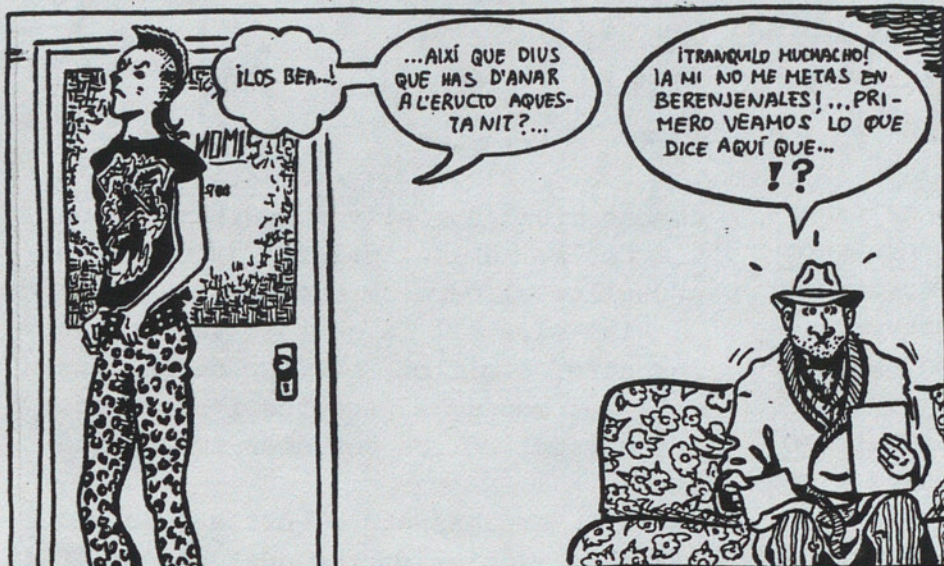
AVUI: EL CAS "SOKI"

"UNA VIDA EXEMPLAR"

Ell ho contemplava tot, sense fixar-s'hi massa. Esperant qui sap què. Potser a que es fes fosc d'una vegada per a sortir de casa, i anar a emborratxar-se a qualsevol de les mugrientes tavernes de prop del moll.

- Aquella gent sí que sap beure!, -solia dir entusiasmada quan tornava a casa begut com una cuba.

N'estava fart de casa seva, fart, fart de les bones costums i maneres, de no dir paraules fortes, d'aquella falsa amabilitat, de les formes gentils i afeminades.

- Què és això de deixar a les voravies a les persones grans i a les dones? Per què reserven pels legionaris i mutilats de guerra seients als teatres i als autobusos? Que jo no em canso?, -solia dir-li al seu pare que no l'entenia gens.

- Mira, nano, de tu n'estic ben fart! Tu, que no sé a qui et sembles, pararies boig o m'hi faras tornar a mi. Si no estàs conforme amb això, t'en vas cap a França o cap a la Unió Soviètica, però ni els teus germans, ni la mare, ni jo, hem d'aguantar per més temps les teves impertinències.

Marc sols era rebel a casa seva, al liceu o amb els companys era dòcil, fins i tot, tendre. La seva indisposició sols tenia que veure amb la Guerra. Aquell

combat civil que el perseguia i que havia fet marxar del país al jardiner, o afusellat al pare de Laura.

Això sí, a ell la gent li tenia molt respecte, o millor, por. Ja se sap, ser fill del cap dels requetés i als temps que corren, no era per anar amb besties.

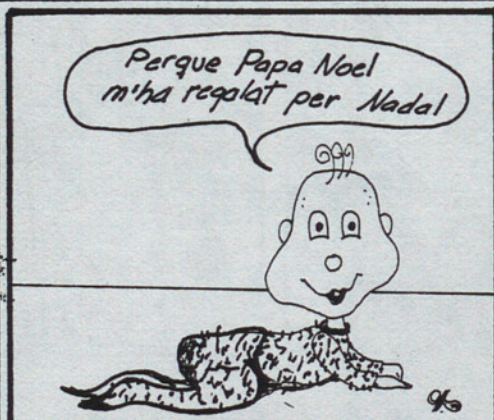
Però, Marc, passava d'hòsties, de requetés i de ximpleries. La qual cosa el feia estar sol. Els de dretes el trobaven imbècil i els d'esquerres no s'en fiaven, i na Laura el culpava de la mort del seu pare, fet ocorrit (dit de pas) quan tenia sis anys.

Per això, l'únic dolç i segur per a Marc era el moll, l'ample estuari que anavades de Santurce al Cantàbric; allí era la seva llar, i allí fou on una nit trobà la seva fi. Segons uns, en mans de la policia, o colpejat pels sequaços d'en Gambito, qüestió de drogues, segons altres. La veritat no la sabrem mai. El cas és que l'enterrament fou de primera: Governador Civil, primeres autoritats i el bisbe de la Diòcesi a l'hora de més concurrència, i amb els cors de l'escolania de la Seu.

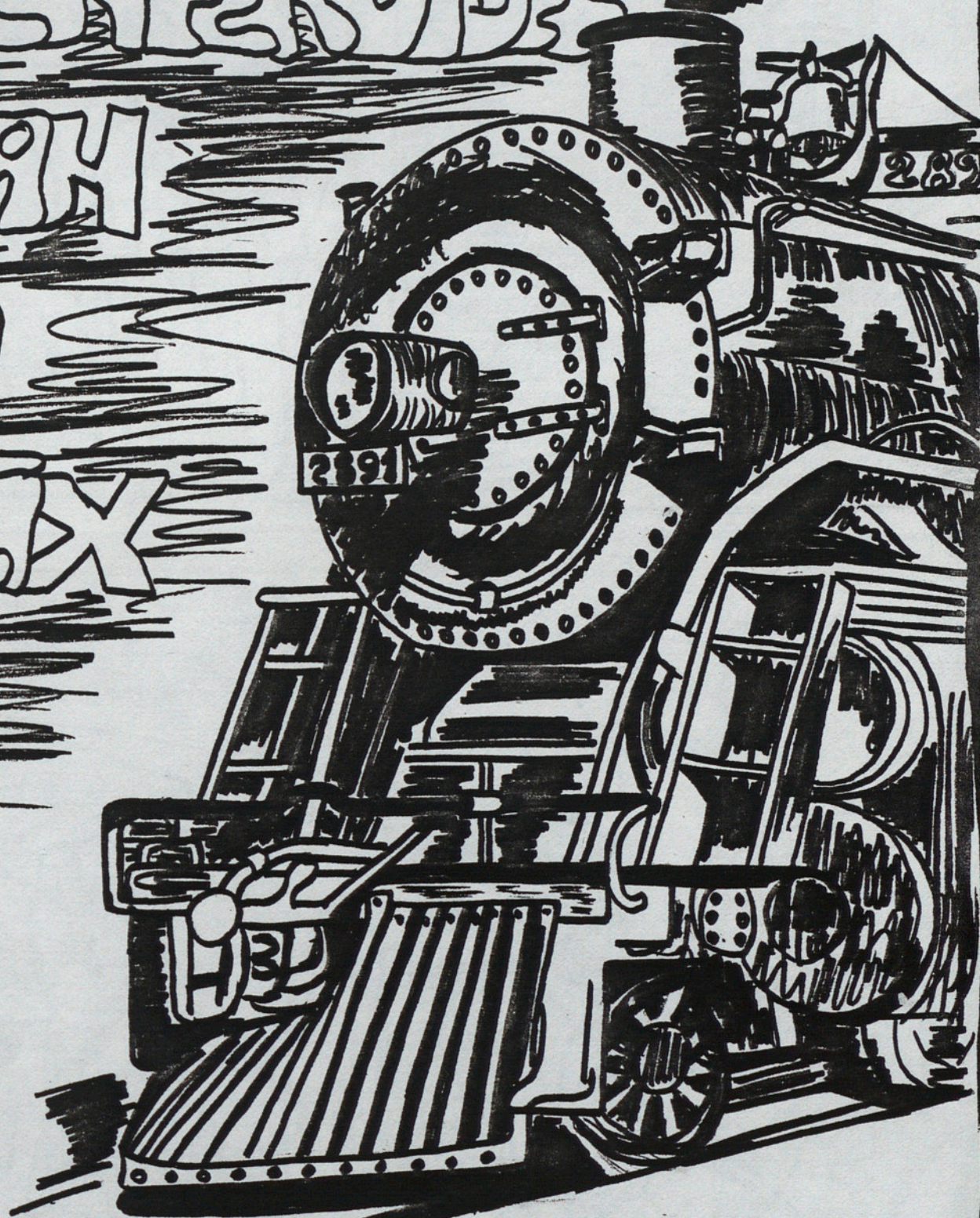
Mal final per a una vida exemplar.

Josep Sànchez i Cervelló.

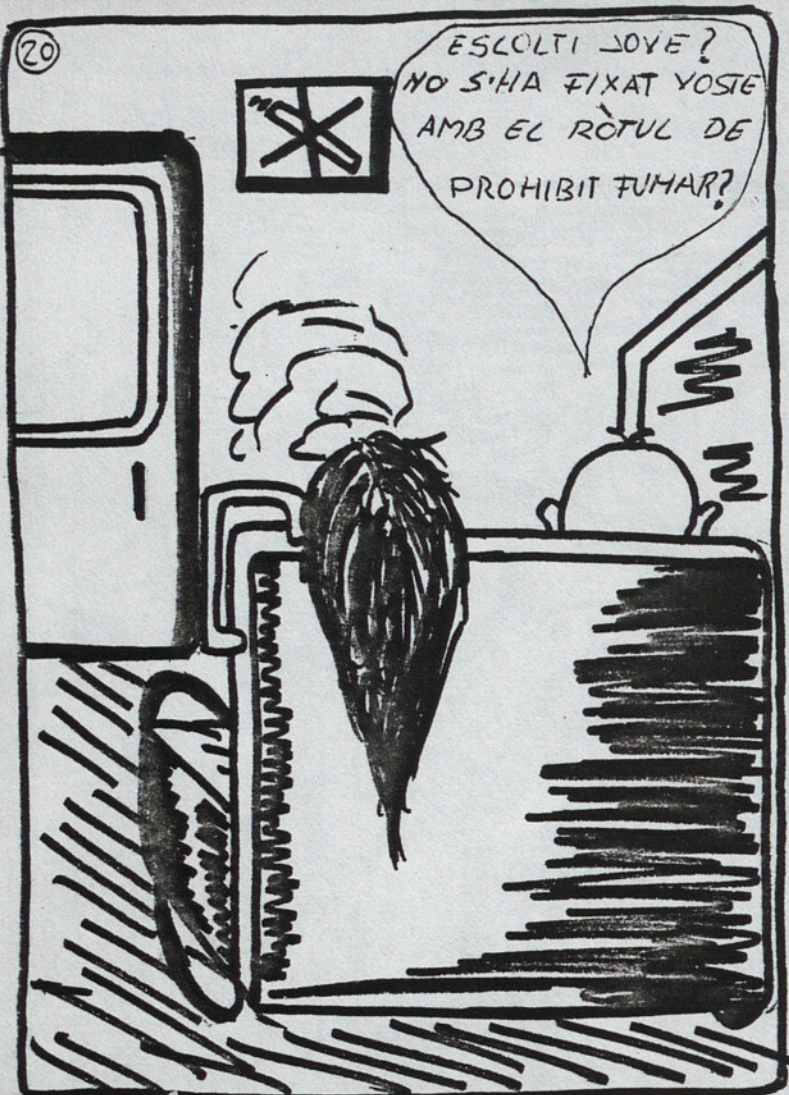
Perruchin

EL
RENEROIDE
VH
A
FLIX

Rolan 84

NO SABIA
QUE AIXO FOS
TAN DECLARAT

QUE VIELLO VERDE. A
AIXO LI DIUS "COMPARTIMENTO
PRIVADO"? SI HO ARRIBO A
SABER A BARNA. ALLI
ET QUEDES

ONDIA NENA
QUE MÉS VOCS
VARRU LEFT
IVI A LA BOTA
NO POT-SER

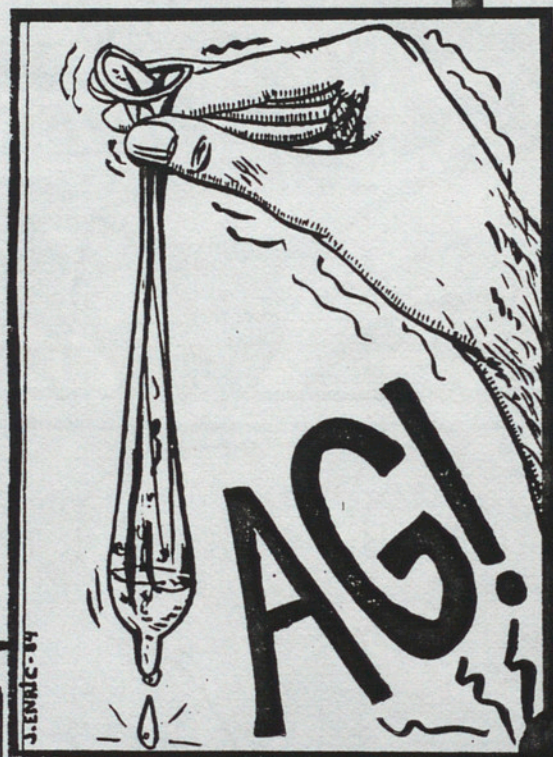
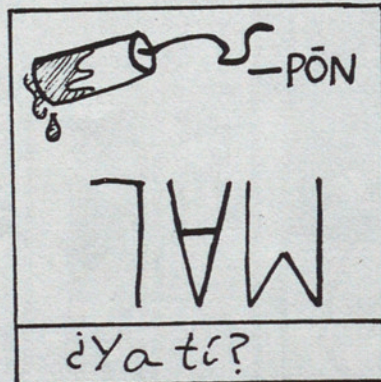
22
pàgina

ALDO DE LLETRES

S	L	S	B	A	N	Z	A	I	S	R	R	T	A	D
U	I	T	N	V	X	Y	Z	B	P	O	A	M	E	R
A	D	N	O	E	G	S	H	J	L	L	M	L	A	R
V	E	U	I	P	R	N	X	L	K	E	O	L	R	R
E	C	R	N	E	Q	J	I	N	O	P	N	I	A	I
S	I	V	U	B	S	U	T	N	E	A	C	T	N	B
L	B	T	A	E	Q	T	S	R	R	P	I	U	I	O
A	E	C	L	O	N	U	R	A	J	U	N	O	D	S
V	L	Z	L	O	H	G	A	O	R	E	B	R	Y	A
P	I	R	A	D	I	O	F	U	T	U	R	A	A	R
E	O	B	A	R	O	N	R	O	J	O	A	B	K	I
C	S	P	I	C	H	E	S	T	N	A	T	E	S	A
S	O	J	A	B	S	E	P	L	O	G	O	A	A	S
S	E	L	A	G	E	L	I	P	E	L	S	L	L	A
N	U	P	U	I	N	A	P	O	P	A	H	C	A	N

Aquí hi han 16 noms de conjunts musicals espanyols

JEROGLIIFIS

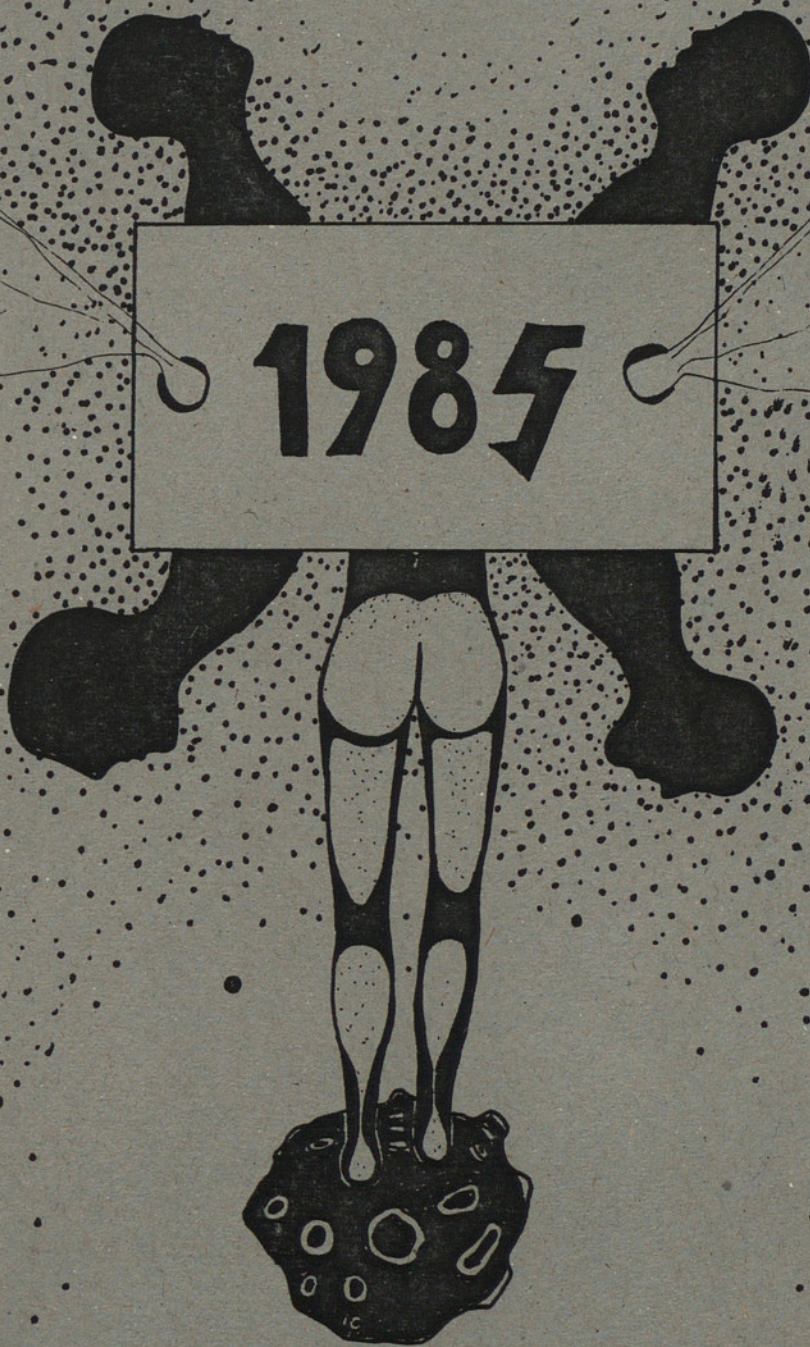

CONTACTES SÉRIOS

J, Ardébol (410195) segueix oferint
els còmics: NAZARIO. OBRA COMPLETA
(600 ptes) i ANTOLOGIA ESPAÑOLA DEL
COMIX UNDERGROUND (800ptes.) Ah!
estan novets de trinka.

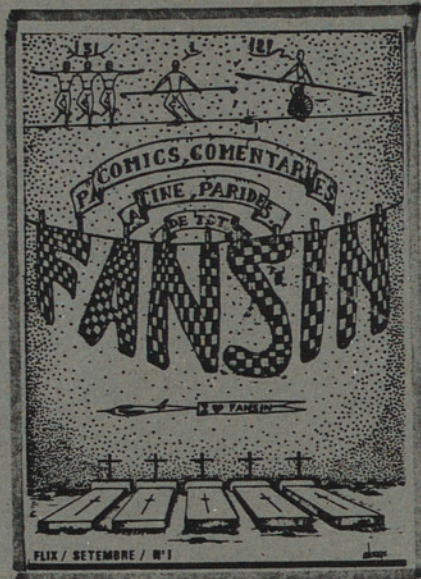

1985

Nº0

Nº1

Nº2

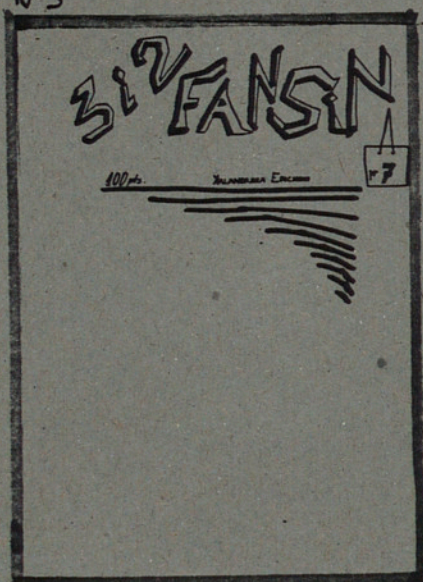
Nº3

Nº4

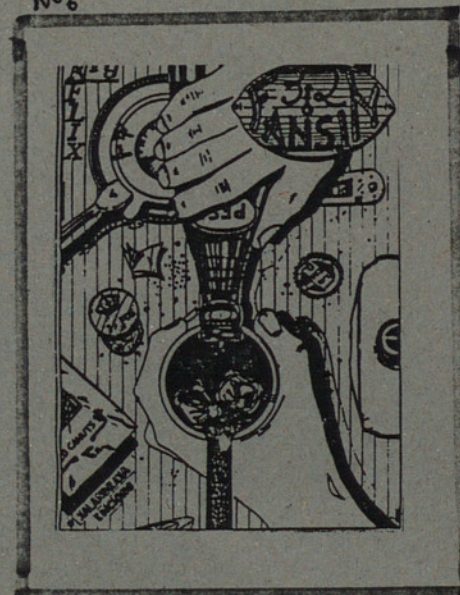
Nº5

Nº6

Nº7

Nº8

Tots estos números (a excepció del 9) estan exhaurits. Si us interessa una segona edició per completar la vostra col·lecció escriviu o aviseu-nos d'alguna manera dels exemplars que us falten per saber quantes còpies s'han de fer. Les adresses estan a la pàgina 4.

150,-